

Lord Lister

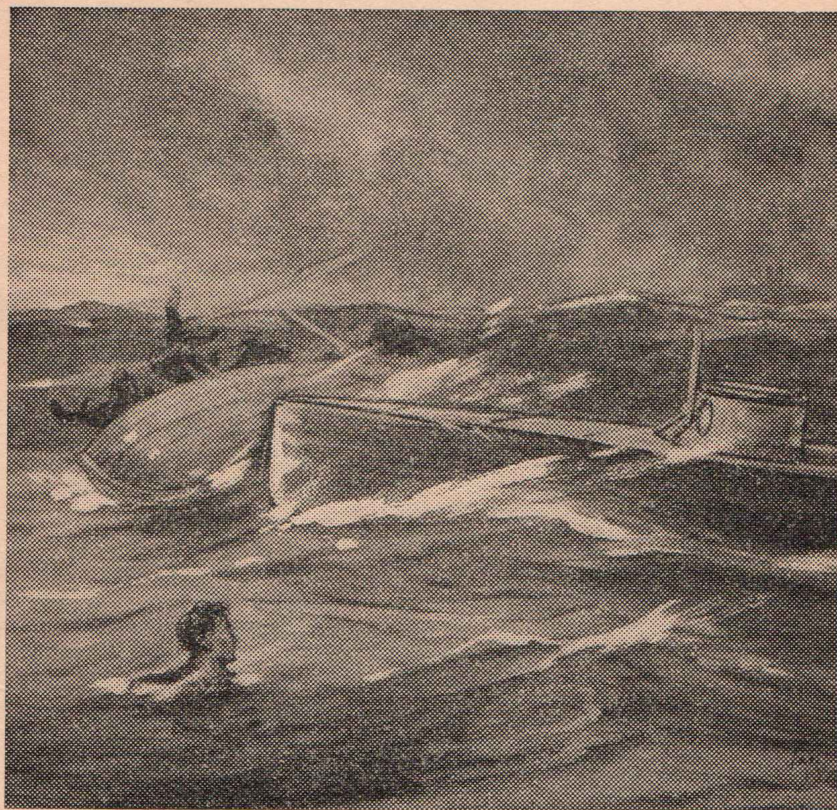
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET COCAINE KOMPLOT

N° 2597

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het cocaine komplot

HOOFDSTUK I

IN DE INGEWANDEN DER AARDE

Het is reeds vele maanden geleden, dat de dagbladen ons het bericht brachten van de dood van de eertijds zo beroemde negerbokser Battling Siki, de man, die er zelfs in geslaagd was te winnen van de tot die tijd onoverwinnelijke Georges Carpentier, die hem, na de beëindiging van het gevecht, dat hem zijn titel kostte, een gedresseerde aap noemde.

Wat de dagbladen ons brachten was inderdaad niet veel. Siki, wiens benen de last van de weelde niet konden dragen, was aan lager wal geraakt, ging jenever drinken, werd door heel wat mindere goden dan Carpentier geklopt, en was, toen hij in New York aankwam, afgedaald tot het laagste peil, dat een mens kan bereiken in een wereldstad.

Wij vernamen, dat Siki overhoop was geschoten tijdens een twist in een kroeg,

ergens in het donkere gedeelte van New York. Wie de moordenaars waren... in de bladen hebben de mensen dat nooit gelezen. Dat is ook geen wonder. De politie in New York heeft eenvoudig de zaak gesust.

Wij kunnen dit met beslistheid verzekeren, omdat wij de ware toedracht van deze hele trieste zaak vernomen hebben uit de mond van een van Charles Brand's beste vrienden. Wij erkennen, dat hierdoor een onbescheidenheid is gepleegd, maar wij willen de lezers van Raffles' avonturen niet de ware lectuur onthouden van dit dramatisch voorval.

Het zijn geen gunmen geweest, geen apachen, die het noodlottig schot afvuurden, en ook was het geen klandestiene kroeg, waar de neger zo jammerlijk aan zijn einde kwam, na een leven,

dat hem eerst op het toppunt van de roem bracht en hem vervolgens, door zijn eigen schuld, in de afgrond stortte van armoede, drankzucht en misdaad.

Wat het dan wel is geweest, hoe zich de tragedie heeft afgespeeld, men zal het kunnen lezen in de volgende regels.

* * *

Het was omstreeks zes uur in de avond, toen een klein vaartuig van een eigenaardige vorm met een lenige beweging kwam opduiken uit het water van de oceaan, op tien mijlen ten oosten van het plaatsje Lynn, dat ongeveer drie uren gaans van New York is gelegen, en in het noorden van die wereldstad. Lynn is een badplaats, die druk bezocht wordt in het zomerseizoen, maar dat was reeds ten einde gekomen en verreweg de meeste badgasten waren vertrokken.

Niet zodra was het kleine vaartuig aan de oppervlakte van de zee gekomen, of een rond luik klapte open en een glimlachend hoofd werd zichtbaar, waarvan de grote ogen knipperden tegen het licht van de zon, die nog slechts een paar graden boven de kim stond, en welke toebehoorden aan James Henderson, de trouwe chauffeur en assistent van John Raffles.

Hij keek in alle richtingen rond, en riep toen naar beneden:

— De Oceaan is zo verlaten als de Oxford Street op zondagmorgen, mylord. Maar in de verte kan ik Lynn zien liggen. Er is een kerkje, en verder een groot gebouw, dat er uitziet als een hotel. Er is ook een soort wandelpier.

— Dat is Lynn, Henderson, klonk een stem van binnen, en toen verscheen ook het hoofd van Raffles, die met volle teugen de zeelucht inademde, des te welkome na een langdurig verblijf in de niet al te grote ruimte van de duikboot. Ook zag hij in het rond, knikte tevreden met het hoofd, daalde het stalen laddertje af, en zei tot Brand, die achter het kleine stuurrad stond, en met aandacht in het kijkglas tuurde:

— Wij zijn bijna op onze bestemming, Brand. Het is nu alleen nog maar de vraag, een veilige ligplaats voor onze Bruinvis te zoeken. Dat zal makkelijk

genoeg gaan op deze grillige kust, met de massa inhammen en rotsspleten.

— Jij noemt het onze bestemming, Edward. Maar je neemt het mij zeker niet kwalijk, als ik mijn bestemming eigenlijk in Londen had gezocht.

— Bevalt New York je niet? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat is het geval niet. De stad heeft veel goeds, maar het is mijn eigen stad niet. Ik begrijp niet goed wat wij hier moeten uitvoeren. De strijd tegen Het Kwade Oog hebben wij gelukkig gewonnen, een paar maanden geleden, en ik zie niet in wat wij hier te zoeken hebben.

— Geld, Brand, zei Raffles lakoniek. Onze onderneming, die ons naar Mauritius voerde is op een mislukking uitgelopen, want de schat, die wij zochten, is tijdens een overstroming voor altijd in de bodem van dat eiland verzonken.

— Maar Londen eigent zich toch ook wel tot herstel van de geleden schade zou ik menen, zei Brand, die nóg niet overtuigd was.

— Zeker, maar lang niet in die mate als New York. Ten eerste is het goed, als men mij in Londen een weinig vergeet, en dan biedt een stad als deze veel meer kansen. Hier wordt met het geld gesmeten, hier worden bachanaliën gehouden, zoals bij de oude Romeinen, waarvan een buitenlander zich geen denkbeeld kan vormen, en hier valt het ook gemakkelijker, mij aan de nasporing van de politie te onttrekken, en wordt het gevaar wat al te dreigend dan belet niets ons, onze duikboot weer op te zoeken, en een kruistocht te maken bij wijze van verpozing. Ik blijf volhouden dat New York de aangewezen stad is voor de man, die, om welke reden ook, op het geld van zijn naaste aast.

De boot voer op dat ogenblik langzaam in de richting van de kust, met het dek nauwelijks enige centimeters boven water, en nadat alle drie de mannen hun longen met frisse lucht hadden gevuld, en de zeebries de duikboot tot in de uiterste hoekjes had verfrist en gezuiverd, werd het luik weer gesloten, de boot zakte een halve meter, en alleen de periscoop bleef boven het water

uitsteken.

Raffles stond nu voor het kijkglas, en begon te zoeken naar een plek, waar hij niet alleen veilig zou kunnen binnenvaren, maar waar hij er tevens zeker van kon zijn, dat geen menselijk oog de duikboot zou kunnen ontdekken.

Dat zou inderdaad gevaarlijk zijn, want de politie van de hele wereld wist al, dat de langgezochte gentleman-dief sedert een jaar ongeveer de beschikking had over een kleine, maar buitengewone snelle duikboot, sneller dan de snelste mailboot, en waarmede hij binnen vier dagen gemakkelijk de oceaan kon oversteken, zelfs als hij gedurende de helft van die reis onder water moest varen.

Ontdekte men dat geheimzinnige schip ergens op de kust, dan zou men onmiddellijk de nodige gevolgtrekkingen maken, de politie zou er het hare van denken, en er zou een val worden uitgezet om de eigenaar van dat snelle zeemonster te vatten.

Langzaam kruiste de Bruinvis gedurende een half uur langs de kust, zo dichtbij, dat men de mensen op het strand duidelijk kon zien, en nog altijd had Raffles geen behoorlijke ligplaats gevonden. De zon neigde naar de kim, aanstonds zou zij er achter verdwijnen, en dan zou het moeilijk vallen, een goede ligplaats te vinden.

Raffles koos dus de verstandigste partij, voer de eerste de beste kreek binnen, op vijf mijl ten noorden van Lynn, liet zich naar de bodem dalen, en daar, volkomen veilig, op een diepte van bijna twaalf meter, lag de Bruinvis de gehele nacht en de drie mannen sliepen even rustig, als wanneer zij zich in hun slaapkamers in Londen bevonden.

De volgende ochtend om acht uur was het echter weer nodig, naar de oppervlakte te stijgen want de lucht was, ondanks de zuurstof, niet meer geschikt om in te ademen.

Langzaam kwam de boot naar de oppervlakte, tot de opening van de periscoop er bovenuit stak, en pas nadat deze naar alle richtingen was rondgedraaid, en Raffles zich overtuigd had dat de kreek volkomen verlaten was, voer hij deze weder uit, steeg buiten het ge-

zicht van het land ver genoeg naar boven om het luik te kunnen openen en toen klommen de drie mannen naar het dek en genoten van de frisse morgenbries. Deze scherpte hun honger, en zij ontbeten als goede eters met thee, beschuit met jam, een paar eieren van de zeezwaluw, welke zij de dag tevoren op een verlaten gedeelte van de kust hadden geraapt, en wat verduurzaamd vlees.

Toen begon de onderzoekingstocht opnieuw, want Raffles wilde zo spoedig mogelijk aan wal gaan. Toen er binnen een uur boven het water nog steeds niets gevonden was voor het doel, besloot Raffles, het eens onder water te gaan proberen.

Hij wist uit eigen aanschouwing dat de rotsachtige westkust van dit gedeelte van Amerika talloze inhammen heeft en spleten, ravijnen en holten die zich vaak over vele kilometers voortzetten.

Wellicht was een van die talrijke openingen zodanig ingericht, dat men die aan de landzijde weer kon verlaten. Het moest in ieder geval ondernomen worden.

Zo daalde de Bruinvis opnieuw, na lange tijd met geopend luik te hebben gevaren, de periscoop werd ingehaald, en Raffles stuurde het stalen schip langzaam langs de als zilver glinsterende, rotsige oever van de kust, op ongeveer vier meter onder water.

Hij voer voorzichtig achtereenvolgens drie spleten in, maar moest er spoedig weer uit terugkeren daar zij dood bleken te lopen. Maar bij de vierde scheen hij meer succes te hebben.

Er was een opening in de ontzaglijke muur, die hier tot een hoogte van meer dan achthonderd meter van de bodem der zee oprees, op een paar mijl ten zuiden van het reeds meermalen genoemde badplaatsje, en zo wijd, dat de duikboot er gemakkelijk in had kunnen keren. Spoedig echter werd deze smaller, en Raffles vreesde reeds, dat ook deze reis vruchteloos zou zijn, toen eensklaps die nauwe tunnel uitmondde in een grot van aanzienlijke omvang, zeker honderd meter in doorsnede, en zuiver cirkelvormig. Over de hoogte kon men onmogelijk

lijk oordelen, nu het luik gesloten was.

Raffles besloot voorzichtig te stijgen.

De boot kwam naar boven, en allen luisterden, of zij het schuren van het dek tegen de bovenkant van het gewelf niet zouden horen, tot de stijging plotseling ophield, hetgeen bewees, dat de boot de oppervlakte van het water had moeten bereiken. Voorzichtigheidshalve werd de periscoop eerst uitgedraaid, en toen deze, na een halve meter te zijn uitgeschoven, nog altijd niet stuitte, besloot Raffles het luik te openen.

Het liet zich heel gemakkelijk op een kier openen en dat bewees dat er zich zelfs geen centimeter water boven bevond. Wat het terugklappen betreft, Henderson had dit kunnen doen, al had het luik een doorsnede gehad van veertig meter, want zo hoog was het hol, zoals bleek, toen het zoeklicht werd ontstoken dat een heldere stralenbundel in alle richtingen door het geweldige hol schoot.

De duikboot bleek op een soort van onderaards meer te drijven, het was inktzwart, en scheen bewegingloos te zijn. De drie mannen waren allen naar het dek geklommen, en keken vol aandacht rond, in de hoop, een uitweg te zullen vinden, toen Brand een uitroep slaakte en wees naar een voorwerp dat heel langzaam kwam aandrijven.

Een ogenblik daarna stootte het met een bijna onmerkbaar schok tegen de huid van de stalen vis.

Henderson had zich voorovergebukt, en riep nu vol verbazing uit:

— Dat is een vreemde zaak. Het is een dwarsligger, mylord. Een dwarsligger voor smalspoor. Daar verderop zie ik wat planken drijven.

— Weet je het zeker? vroeg Raffles op levendige toon. Is het een dwarsligger?

— Vast en zeker, mylord. Een stuk van de bils zit er nog aan met een paar verroeste moeren.

— Dan zullen wij eens gauw verder gaan zoeken, zei Raffles opgewekt, want als dat zo is dan zijn wij hier misschien in het verlatene overstroomde deel van een uitgeputte mijn.

— Maar die dwarsligger kan toch wel

van een andere kant naar binnen zijn gekomen, Edward, riep Brand uit.

— Dat acht ik onmogelijk, Brand. Heb jij ooit gehoord dat hout zinkt? Ik bedoel een balk van massief hout. En dat zou toch gebeurd moeten zijn, want de opening, waardoor wij zijn binnengekomen, lag minstens twintig meter onder waterpeil.

— Je hebt gelijk, daar had ik niet aan gedacht, dat is dom van mij, zei Brand beschaamd. Is het nu vloed?

— Nog twee uur. Dan begint het water weder te zakken en die beweging zal zeer waarschijnlijk ook hier wel merkbaar zijn. Was dat niet zo, dan behoeften wij geen moeite meer te doen om naar een uitgang te zoeken, want die zou er dan niet kunnen zijn. De lucht zou dan tot de uiterste grens zijn samengeperst door de ontzaglijke hoeveelheid zeewater, die in het hol is binnengedrongen, en dat is zeker niet zo, want dat zouden wij bij het ademen moeten bemerken. Ik hoop, dat er ergens een andere uitgang van dit hol is. Was het vroeger inderdaad een kolenmijn, en het aandrijven van die dwarsligger wijst daarop, dan vinden wij wellicht een schacht, nog verder weg.

Raffles stuurde de boot, die al die tijd stil had gelegen behoedzaam naar een van de wanden, en juist op de grens van water en rots werd een kleine kaarslantaarn gehangen, aan een vooruit-springende rotspunt, nadat Raffles zich ervan verzekerd had, dat er zich onmogelijk nog mijngas kon bevinden in deze zeker reeds sedert jaren prijsgegeven mijn, waar natuurlijk tot zelfs het laatste stukje steenkool was weggehouden.

Toen begon hij langzaam en voorzichtig de rotswand te volgen, en beschreef aldus een cirkel, maar nergens hadden zij een uitgang gezien. Toch wilden zij de hoop niet opgeven, want het bleek dat het water tijdens dat onderzoek, dat bijna een half uur geduurd had, bijna een decimeter was gezakt.

Er was dus verbinding tussen dit meer en de zee. Het hol moest voorts een uitweg hebben naar de buitenlucht, anders was het onmogelijk dat het water daar binnen kon rijzen of dalen.

Er volgde een uur van geduldig wachten, en toen riep Brand, die met uitgestrekte hand naar de tegenovergestelde zijde van het hol wees:

— Kijk. Een tunnel.

Henderson draaide snel het zoeklicht in die richting.

Brand had goed gezien.

Daar begon, omstreeks een decimeter boven water met haar onderkant, een tunnel, die zonder de minste twijfel deel uitmaakte van een verlaten mijn, want nog waren er de stutten zichtbaar, die de zoldering schraagden.

HOOFDSTUK II

DE WERELD DER BOKSERS

Raffles was onmiddellijk weer afgedaald naar de machinekamer. De schroef draaide langzaam, en de boot gleed behoedzaam naar de opening van de mijn-gang. Hier gekomen wachtte hij nog een half uur, maar het water daalde niet verder, en hij moest dus snel gebruik maken van de gelegenheid, om de mijn-gang te onderzoeken. Vlak daaronder bevond zich het uiteinde van een zware ladder, waarvan hij de bovenste sport juist kon zien, en die in al die jaren vrij goed bewaard was gebleven, ondanks, of misschien juist door de invloed van het zeewater.

In de tunnel waren flauwe gedeelten van het beschot zichtbaar, maar rails lagen hier niet.

Onmiddellijk werd de boot zodanig gemeerd, dat deze, als de vloed zou opkomen, zou meerijzen met het water.

Toen voorzagen de drie mannen zich van alles wat zij nodig konden hebben, en dat was bitter weinig. Het bestond hoofdzakelijk uit revolvers, geld en een valies met kleren. Zij klommen uit de boot in de tunnel, sloten met grote zorgvuldigheid het ronde luik, ontstaken alle drie hun zaklantaarns en drongen toen onbevreesd de mijn-gang binnen.

— Zijn er veel van die verlaten mijnen op de kust van Amerika? vroeg Brand, nadat zij enige stappen hadden gedaan.

— Ik ken er bij name drie of vier, Brand, maar er zijn er ongetwijfeld meer, evengoed als in Schotland. Bedenk dat sommigen van die mijnen reeds minstens een eeuw geëxploiteerd zijn. Deze hier is volkomen uitgeput,

dat is duidelijk te zien. Er is geen a-dertje steenkool meer overgebleven; men heeft de schutdeuren aan hun lot overgelaten, en een paar jaar nadat de mijn ontruimd was, zullen tenslotte die deuren, vermolmd en aangevreten, bezweken zijn voor de drang van het zeewater, dat het grote hol gevuld heeft. De vraag is, of wij niet zullen verdwalen in deze mijn, want niemand kan over haar grootte oordelen, zoals vanzelf spreekt.

Ieder hunner bepaalde nu zijn aandacht bij de omgeving. De mijn-gang rees langzaam en liep zo goed als kaarsrecht door over een lengte van meer dan vijftig meter, zonder enige zijgang. Toen kwam de eerste vertakking, en daarmee de eerste moeilijkheid. Zij stonden op een punt, waar vier schachten elkaar kruisten, en moesten dus de vraag oplossen of zij rechtuit zouden gaan, ofwel links of rechts zouden afslaan. Tenslotte besloten zij, op goed geluk rechts te houden, maar voor zij dit deden merkten zij op duidelijke wijze het punt dat zij nu gingen verlaten.

De rechtse gang liep met een merk-bare helling omhoog en na nogmaals veertig meters te hebben afgeleid ongeveer, stonden de mannen eensklaps op de bodem van een mijnput, waarvan het bovenste gedeelte zich verloor in tastbare duisternis.

Het was waarschijnlijk een hoofdschacht geweest, bijna zes meter in doorsnede, want een der wanden was betimmerd met planken, en hier waren nog de zware stijlen zichtbaar, waartussen waarschijnlijk de lift op en neer gegle-

den had, die mijnwerkers en materialen vervoerde, toen deze verlaten gangen nog weergalmden van het dof geraas van de ontploffingen, het donderend lawaai van de dichtzuigende ventilatiedeuren, en slagen van het houweel.

Van een lift was niets meer te bespeuren, die was dus blijven staan, of wat geloofwaardiger scheen, gesloopt en opgeruimd bij het verlaten van de mijn. Men kon echter nog op een andere manier naar boven komen, of afdalen, en wel door middel van een lange reeks ladders, die van portaal tot portaal liepen, en die allen waren blijven staan op de oude plaats.

Raffles betastte de stijlen van de onderste ladder, bevond dat het hout nog sterk was, en wilde reeds zijn voet op de onderste sport zetten, toen hij zich bedacht en het bevel gaf:

— Doof eens voor een ogenblik de lantarens.

Het bevel werd direct opgevolgd, en toen de ogen van de mannen aan de duisternis gewend waren en zij het hoofd ophieven, zagen zij, hoog boven zich, een zwakke schemering.

— Daglicht, zei Raffles eenvoudig. De weg is dus kort en eenvoudig geweest, vrienden. Als die ladders ons maar boven brengen, dan mogen wij ons gelukkig prijzen met deze ontdekking, die ons van veel nut kan zijn.

De lantarens werden weer ontstoken, ieder bevestigde de zijne aan een knoop van zijn jas, en de bezwaarlijke opstijging begon, met Henderson aan het hoofd die de zwaarste was.

Bezwaarlijk was deze inderdaad, want de ladders stonden zo goed als rechtstandig. Zij hadden ieder veertig sporten, en er waren er niet minder dan zevenentwintig boven elkaar.

Om de zes portalen hielden zij dan ook even stil, om adem te halen, en de vermoeide spieren van armen en benen wat rust te gunnen.

Eindelijk hadden zij het bovenste portaal bereikt, en boven hun hoofd zagen zij nu wat er nog was van het dak van de voormalige hijsinrichting, dat over de mijnput was gebouwd. Daar was ook het geweldige grote wiel, en de enorme

windas, waarover vroeger de kabel had gelopen, die de lift moest optrekken, de sterke ijzeren lagers, waarin de wielas was bevestigd, maar van die as zelf was niets meer te zien, noch van de eigenlijke lift. Overal drongen takken en bladeren naar binnen, onkruid in massa, dat de gehele mijn scheen te zullen overwoekeren.

Niet zonder moeite baanden de drie mannen zich een weg naar buiten, door een warreling van de takken heen, en toen zaten zij daar in de brandende zon, knipperend met de ogen, in een soort woestenijs, zo verlaten als de Sahara maar kan zijn. Dit was het vroegere terrein van de mijn; hier en daar lagen nog verroeste machinedelen, verborgen spoorstaven, kipkarretjes, bijna geheel bedolven door onkruid, brokken steenkool, vergane planken, en allerlei afval.

Overal wies het gras hoog op, en het zou zeker niet lang meer duren of ook van die verroeste, beschimmelde, vergane overblijfselen zou niets meer te zien zijn. Duidelijk kon men hier het klotsen van de branding op de klippen horen, en een klein stukje van de Oceaan, want de drie mannen waren hier boven op een soort tafelberg, die zeker in alle richtingen was doorgraven als een molshoop.

Heinde en ver was geen spoor van leven te bespeuren, maar toen zij naar de rand van de berg liepen, die omstreeks tachtig meter hoog was, zagen zij in de verte zich de straatweg kronkelen, die van Lynn naar de dichtstbijzijnde grote stad liep.

Zij rustten nog wat uit, in volkomen eenzaamheid, zich geluk wensend met hun vondst, daalden toen niet zonder moeite en gevaar voor dorens en brandnetels de flauwe helling van de tafelberg af, en bereikten tenslotte een soort voetpad, thans zeker alleen door zwervende geiten gebruikt, dat bleek dood te lopen, maar zij waren nu zo dicht bij de weg, dat zij die onmogelijk konden missen.

Een boer, die met zijn Fordje voorbijreed, was bereid, hen naar Lynn te brengen, en daar moesten zij nog een uur

wachten, alvorens er een lokaaltreintje naar de hoofdstad vertrok. Het was ongeveer een uur in de namiddag toen zij eindelijk New York bereikten en dadelijk hun intrek namen in een tweedetrangs hotel, dat het beste geschikt was voor de ondernemingen, die Raffles op touw ging zetten.

Zij gaven zich uit voor toeristen, en kregen twee goede kamers naast elkaar.

De vertrekkenden stonden door een tussendeur met elkaar in verbinding. Raffles zou de ene bewonen, Brand en Henderson de andere.

Zij installeerden zich, rustten wat uit, en toen maakten zij, als toeristen, een wandeling.

Hun hotel stond niet ver van de Riverside Drive, een van de voornaamste, door groene plantsoenen en met bomen omzoomde wandelwegen, van de reuzenstad. Deze boulevard volgt over een grote lengte de Hudson. En terwijl zij daar zo liepen, werd de aandacht van Raffles getrokken door een aanplakbiljet, waarop te lezen stond, dat over zes dagen een bokswedstrijd zou plaats vinden tussen de neger Wills en Gunner Geoffrey. Het was geen titelgevecht, maar toch zou de belangstelling zeer groot zijn, dat hadden de slimme managers goed begrepen, want destijds lag de naam Wills op de lippen van iedereen, die zich met sport bezighield, dat wil zeggen van iedere Amerikaan, in verband met de eeuwigdurende vraag, of Wills al dan niet de strijd zou aanbinden met Dempsey. Ditmaal wel degelijk om de titel wereldkampioen zwaargewicht.

— Het verwondert me eigenlijk dat dit gevecht wordt toegelaten, zei Brand, wiens aandacht ook op het aanplakbiljet was gevallen. Dat zal Dempsey wel niet erg bevallen, want dit moet toch een grote attractie ontnemen aan zijn eigen ontmoeting met de neger.

— Dat valt nog te bezien, Brand, zei Raffles. Het wordt misschien juist gedaan om de nieuwsgierigheid meer te prikkelen. Die Amerikaanse managers zijn biezonder slim. Je moet ook niet denken dat Gunner Geoffrey de eerste de beste is. Enige jaren geleden heb ik hem in Londen zien optreden, hij be-

loofde toen reeds veel, en klopte Lewis met het grootste gemak van de wereld. Zijn trainer was toen Ted Harper. Hij was zeer bekwaam, hij kende ieder spiertje van het menselijk lichaam, hij was streng voor zijn man en gaf hem de juiste levensmiddelen, hij verzorgde hem zoals een liefhebbende moeder het haar kind doet. Onze kanonnier heeft het zeker voor een groot gedeelte aan hem te danken, dat hij reeds zoveel overwinningen kon behalen. Ik ben nieuwsgierig of Ted hem nog altijd onder zijn hoede heeft. Wij kennen elkaander heel goed.

— Toch niet als... hij kent je toch niet als... begon Brand verschrikt en met gedempte stem.

— Maak je niet ongerust, Brand; daarvan is geen sprake, zei Raffles glimlachend. Hij kent mij slechts onder de naam Lord Palmhurst, en jij bent misschien zijn naam alleen maar vergeten, want jij moet hem ook gekend hebben.

Raffles had het hele aanplakbiljet ten einde gelezen, en vervolgde nu opgewekt:

— Wij zullen eens naar hem toegaan. Ik bedoel naar Ted Harper. Kijk maar, hij is manager geworden van Gunner Geoffrey.

— Heb je daar een bepaald doel mee? vroeg Brand, terwijl hij Raffles aandachtig aankeek.

— Niet bepaald, maar een doel wel. Lees maar eens. Naar het schijnt zal de neger of hij al of niet verslagen wordt, binnenkort nog enkele exhibities geven in besloten kring. Ik weet wat dat in New York te betekenen heeft. Een of andere rijke dwaas nodigt een aantal gasten uit, dames en heren. En dan hebben er allerlei vertoningen plaats, die ik maar niet nader zal omschrijven, maar die zelfs op het toneel van de Folies Bergère te Parijs opzien zouden wekken. Bokspartijen zijn nog altijd zeer geliefd. Een rijke leegloper moet wel eens tienduizend dollar of meer betalen voor zo'n match, maar dat komt er niet op aan. Zulke mensen behoren tot dezelfde soort als die dwaas, die vierendertig heren, vrienden van hem uitnodigde op een diner, waarbij zij tot

hun verbazing in de eetzaal vierendertig gezadelde paarden vonden. Zij aten van kleine tafeltjes, die voor aan op het zadel bevestigd waren. Zij werden bediend door bereiden kelners en bij het dessert deelde de half dronken gastheer vriendelijk mede, dat iedere gast het paard dat hij bereiden had als zijn eigendom kon behouden.

— Van die onzin heb ik ook gelezen, zei Brand.

— Misschien valt er voor ons wel wat te verrichten op zulk een feest. Daar komen alleen rijke lieden, die elkander stilzwijgendheid moeten beloven aangaande alles wat er op zulk een soiree voorvalt. Ik verzeker je dat bachanalien van de oude Romeinen in de tijd van het grote verval er kinderspel bij waren. De hele troep is tegen het einde meestal stonddronken ondanks alle droogheid. Nog pas een maand geleden, Brand, vernam ik het volgende uit de mond van een man, die er bij tegenwoordig was, en wiens woord voor mij een onomstotelijke waarheid is. Omstreeks een half jaar geleden werd er in ditzelfde New York, dat wil zeggen in een der voorsteden, en in een tamelijk afgelegen herenhuis een partij gegeven, waarbij het Spaans toeging. Bijwijze van dessert verscheen er op de souper tafel een fraaie porseleinen badkuip en een legertje bedienden kwam aandragen met honderde flessen van de duurste champagne, die in die kuip werden neergegoten. Een deur ging open en een zeer mooi meisje wierp zich als een zeenimf in het bad champagne, en begon, onder uitbundig gelach van alle gasten, glazen vol te scheppen, en rond te delen. Het is geen verzinzel Brand, ik verzeker je dat zulke dingen gebeurd zijn en in het hedendaagse New York nog voortdurend gebeuren. Waar de Heer Sodom verwoest heeft om de verdorvenheid van de bewoners, daar had New York eigenlijk reeds lang van de aardbodem moeten zijn weggevaagd. Maar genoeg hiervan. Wij gaan dadelijk Ted Harper opzoeken. Laat eens zien, de wedstrijd is in Madison Square, en daar zal men ons wel kunnen inlichten betreffende zijn verblijfplaats.

Madison Square ligt tussen de drieëntwintigste en de zesentwintigste Street. Een autobus bracht er hen vlak bij. Daar, door geboomte en plantsoenen omgeven, lag ook de geweldige grote zaal, waar reeds herhaalde malen zesdaagse wielervedstrijden hebben plaats gehad en ook andere sportmanifestaties. Het reusachtige gebouw kan gemakkelijk dertigduizend toeschouwers bevatten, en de managers hoopten, tot zelfs de allerlaatste plaats te zullen verkopen.

Raffles ondervroeg de portier van het gebouw, en dat wel voornamelijk met behulp van een paar papiertjes van een dollar per stuk. Hij kreeg te horen dat Gunner Geofrey zich niet ver vandaar oefende in een boksklokaal, waar hij waarschijnlijk ook Ted Harper zou vinden.

Een taxi bracht er hen binnen tien minuten.

Het gebouw dat zij nu binnengingen behoorde in eigendom aan een grote sportvereniging, en het was op zijn Amerikaans ingericht. Er was een voortreffelijk zwembad, er waren turnzalen, er waren douchekamers, en op het platte dak, waarvan een gedeelte was afgeschoten door zeilen, konden bokscers zich oefenen, wanneer het mooi weer was en niet te warm. Anders trokken zij naar de bovenste etage, waar een grote zaal tot hun beschikking stond, voorzien van alles wat zij nodig konden hebben, ijzeren werpkogels, knotsen om mede te zwaaien, met zand gevulde zakken, handschoenen, punchbowls, lichte halters, en waar zij ook altijd bokscers vonden om mee te oefenen.

Het bleek al spoedig, dat de wedstrijd tussen de neger en de voormalige kannonier van groot belang werd geacht, want er was geen sprake van, dat de portier, een reusachtige neger, hen wilde laten passeren. Toen Raffles hem naar binnen zond met de naam van Lord Palmhurst op een stukje papier gekrabbeld, was de zaak in orde.

Harper kwam zelf naar buiten lopen, ging regelrecht naar Raffles toe, met een brede grijns op zijn bleek gezicht,

waarin de neus nog maar een kleine verhevenheid was, en riep uit:

— Dat noem ik een belofte houden, mylord. Gij kunt natuurlijk binnenkomen, gij en uw vrienden. Gij hebt dus de oude Harper nog niet vergeten.

— Men vergeet zo gauw de man niet, Harper, die ons knockout heeft geslagen, zei Raffles glimlachend.

— Maar dat was een vergissing, riep de voormalige bokser, op een toon alsof hij zich verontschuldigde.

— Excuseer je niet, beste Harper, zei Raffles glimlachend. Ik had het volkomen verdiend, want ik was onoplettend die keer.

Onder het spreken waren de drie mannen Harper gevolgd, en nu stonden zij in de grote, helder verlichte, uitstekend ingerichte zaal, waar een twintigtal

mannen bijeen waren, wier enige taak scheen te bestaan in het beuken op elkanders borst en hoofd.

Er waren drie ringen afgezet, met dikke witgeschilderde touwen, en daarbinnen waren drie paren bezig, elkander volgens de regelen van de kunst met de vuisten te bewerken.

Maar boven hen allen uit stak Gunner Geoffrey, die zich op dat ogenblik oefende met een neger.

Toen de drie mannen langzaam naderbij kwamen, zonder dat de anderen enige aandacht aan hen wijdden, zagen zij wie die neger was.

Het was Battling Siki, de voormalige wereldkampioen zwaargewicht, en de schaduw van wat hij eenmaal geweest was, zoals maar al te duidelijk bleek voor iedere kenner.

HOOFDSTUK III

HET COCAINE KOMPLOT

Het was duidelijk te zien dat Siki zo goed hij kon partij gaf, en even duidelijk, dat Geoffrey nooit hard doorsloeg, uit vrees dat hij zijn tegenstander onmiddellijk buiten gevecht zou stellen. Tenslotte werd hij echter ongeduldig, en een harde stoot tegen zijn kin zond de neger tegen de touwen en deed hem met slappe armen neerglijden op de grond, die met zeildoek was bespannen.

— Geef mij toch een ander, dan dit oude wijf, Harper, riep de bokser kwaad uit. Je kunt mij net zo goed laten sparren met een baker. Die vent heeft geen fut in zijn vuisten.

Zwijgend waren Raffles en zijn twee vrienden nog wat naderbij gekomen. Eerst keken zij naar Geoffrey en moesten bekennen, nooit een zo prachtig gebouwd lichaam te hebben gezien als dat van de kanonnier, en dat zo onmiskenbaar aantoonde, welke tak van sport die man beoefende. Hij had het echte bokserlichaam, met brede, een weinig aflopende schouders, een dun middel, sterk ontwikkelde schouderpijlen, en slanke

welgevormde benen, met dunne enkels. Zijn gelaat was weliswaar minder mooi, breed, met een wrede uitdrukking in de kleine, te dicht bijeenstaande, diep weggezonden ogen, maar het lichaam was dat van een jonge afgod of van een dier standbeelden, zoals de Griekse beeldhouwers ze vervaardigen in de tijd toen de Olympiaden werkelijk festijnen waren van lichaamscultuur en schoonheid.

Met het oog van een kenner zag Raffles dadelijk dat de man uitstekend geoefend was. Geen spiertje van het lichaam of Harper had het weten op te drijven tot het maximum van zijn capaciteit. Onder de gladde huid rolden de spieren van de bovenarm, bij het strekken en buigen, de nekspieren waren gespannen als snaren, de borst, ruim en gewelfd, was hard als een aambeel, de benen leken zullen te zijn van brons, onwrikbaar in de grond geworteld, en toch was hij watervlug, en zijn voetwerk was onberispelijk. Het leek wel een begaafd danser, en zo rap waren zijn verplaatsingen, dat men ze nu

en dan ternauwernood met het oog kon volgen.

Nog had hij voor zijn buitengewone lengte, zijn reach. Hij was ook niet al te zwaar, en zou zeker niet meer wegen dan honderd vijftien pond.

Ofschoon hij zeker al enige tijd oefende, was er geen druppeltje zweet te bespeuren op zijn huid, die glansde als van een raspaard.

En toen gingen hun blikken naar de neger, die langzaam overeind krabbelde, een blik om zich heen wierp als een geslagen hond, toen een dom lachje liet horen, en onder de touwen uitkroop, om in een hoekje zich van zijn handschoenen te ontdoen, geholpen door een onverschillige collega.

Reeds aan zijn loop kon de ingewijde zien, dat die man niet langer bokser was. Hij liep een weinig voorover, zijn buik kreeg ronding, zijn wangen hingen slap neer, de ogen hadden zakken, kortom Battling Siki liet maar al te duidelijk zien, dat opium, drank en een ongebonden leven zelfs binnen korte tijd van de krachtigste man kunnen maken een wrak, een menselijk vod.

Zeker, hij zou nog altijd een geducht tegenstander zijn geweest voor al die krachteloze heertjes van de Upper Ten; maar zelfs een bokser van geringe betekenis, een vlieggewicht, een welter, zou hem de baas zijn geweest in dit stadium van zijn leven. Raffles had die man gezien, nauwelijks drie jaar geleden, in Parijs, toen hij match nul bokste met de Franse kampioen Gillis. Reeds toen was het niet meer de Siki, die Carpentier had verslagen, maar toch nog altijd een prachtig dier zoals hij in sommige sportbladen werd genoemd. Met de strak gespannen huid, die als ebbenhout glom, en zijn wonderbaarlijke vlugheid, het schoongevormde lichaam en de klassieke stand van een oud Grieks beeld.

Harper had de neger met een minachtende blik gevolgd en zei nu op zachte toon tussen de tanden:

— En dan denken dat die kerel wereldkampioen is geweest. Een zwarte. Het kon ook niet anders, het ras kan de weelde niet dragen. Kijk maar naar

Johnson. Drie jaar heeft hij zich goed gehouden; hij klopte Jefferson zoals hij wilde, en toen ging het bergaf. Nu is hij een oude besteedster, dik als een pad, die nauwelijks kan opstaan van achter zijn buffet. In de gevangenis nu heeft hij gezeten wegens handel in blanke slavinnen, wegens wapensmokkel, wegens opiumsmokkel, wat weet ik al niet. Mylord, het zijn apen, of het zijn kleine kinderen. Je kunt er niet mee omgaan, zij zijn veel te zwak om al die roem te dragen, dat is mijn mening. Eigenlijk hadden wij nooit wedstrijden tussen blanken en negers mogen toestaan. Maar nu zij er eenmaal zijn...

Hij voltooide de zin niet, maar wierp Raffles een olijk knipoojje toe, en stootte hem familiaar met zijn ellebogen in de zijde.

— Je verwacht zeker heel wat van die man, Harper? vroeg Raffles, met een blik op Geoffrey, die alweer met een andere partner bezig was, en de arme kerel onbarmhartig door de ring dreef.

— Ik zeg niets, mylord. Ik zeg alleen maar, laat Wills oppassen. Als die geklopt wordt, laat Dempsey zich dan in acht nemen. Die is ook al niet meer wat hij was. Zijn vrouw spoort hem genoeg aan, om weer te gaan vechten, en hij zegt dat hij zelf heel graag wil, maar ik geloof er zo erg niet aan. Ziet u, een bokser zelf voelt altijd het best, of hij nog iets waard is of niet. Dat kan de beste trainer onmogelijk zo goed beoordelen als hijzelf. Het gaat om onderdelen van seconden, dat behoeft ik u niet te zeggen. De bokser zelf weet, of hij dat onderdeel te laat is, ja dan neen. En als een man als Dempsey minder gaat worden; een countering, laat hij dan gerust ophouden met boksen, want ik zeg wat ik altijd gezegd heb, dat is de hoofdzaak.

Juist op dat ogenblik rolde de partner van Geoffrey als een aangeschoten konijn om en om, schoot tussen de touwen door, werd weggesleept door een paar helpers die bulderden van het lachen, en daar sprong alweer een ander tussen de touwen, kersvers en viel verwoed op Geoffrey aan, die nauwelijks de tijd kreeg om adem te schep-

pen. Harper, in zijn hemdsmouwen, met zijn pet achter op het hoofd en de zware vuisten in de zijde gesteund, keek toe en riep nu en dan iets uit.

— Gebruik je linker arm toch meer, man. Het is je kracht, zeg ik je. Laat hem nu inkomen, zo, niet te veel, want als je een zwak punt hebt, Geoffrey dan is het de clinch. Laat Wills je niet op het lijf komen, houd hem op een afstand. Denk er om dat jij ook de langste armen hebt. Profiteer daarvan. Die hoekstoot was goed. Hoe beviel je die, Peter? Ha, ha, hij zwemt. Laat hem even tot bedaren komen Jef. Je hebt alle adem uit hem weggeslagen. Zo, en nu is het mooi geweest voor vandaag. Kom eens hier.

Gewillig naderde de bokser, nauwelijks hijgend, alsof hij al een half uur aan het oefenen was, bijna onafgebroken, en met een loense blik op de vreemdelingen die hij voor journalisten aanzag.

Harper liet zijn ogen over het massieve lichaam glijden, dat slechts bekleed was met een kort broekje van wit linnen, knikte goedkeurend en zei kort af:

— Het zal wel loslopen, Jef. Douche en masseren en dan kom je weer bij me. Maak nu dat je wegkomt.

Met een domme grijns keerde de reus zich om, en verdween, vergezeld door een paar helpers waaronder een uitstekende masseur in een der douchekamers.

— Wel, mylord, wat denkt gij van hem? vroeg Harper, toen de deur achter de bokser was dichtgevallen.

— Ik denk dat hij Wills goed partij zal geven, zei Raffles voorzichtig. De neger is echter op het ogenblik in top vorm. Men zegt dat hij niet hoger kan.

Harper haalde zijn schouders op, met een minachtende blik in zijn ogen en zei:

— Wij hebben nog vijf dagen. Er is nog wel meer uit Jef te halen, laat ik u dat zeggen. Hij heeft langer armen dan de neger, en hij zal hem kloppen, zo waar als ik hier voor u sta.

— Ik hoop het voor je Harper, want dat zal je zeker geen windelieren leggen.

En zeg me nu eens, of er gelegenheid voor mij en mijn vrienden zou zijn om onder jouw toezicht eens wat te oefenen.

Harper krabbelde zich eens in het verwarde haar, scheen na te denken en zei toen:

— Als u er in toestemt om het vijf dagen met een van mijn beste helpers te stellen, mylord, dan kunt u mij daarna krijgen, maar op het ogenblik heb ik al mijn aandacht nodig voor de ontmoeting met de neger. U begrijpt dat zelf wel.

— Dat blijft dan zo afgesproken, Harper, en ik voeg me, zolang ik hier ben, weer onder je leerlingen.

Dat was als latijn voor de trainer, maar hij begreep toch wel de bedoeling van Raffles' woorden en gaf hem weer een van zijn joviale ribbenstootjes, ten bewijze dat de zaak geregeld was. Hij wist wel, de olijkert dat Lord Palmhurst goed betaalde.

Een ogenblik daarna nam hij voorlopig afscheid van het drietal, want hij wilde persoonlijk het oog houden op het masseren van zijn poulain.

Nauwelijks was de deur achter hem dichtgevallen of er had een schijnbaar onbetekenend voorval plaats, hetwelk de aanleiding zou zijn tot een reeks dramatische voorvallen, waarbij ook Raffles en zijn vrienden betrokken zouden worden.

Battling Siki zat, al bijna geheel gekleed in een der verste hoeken, en wenkte een andere neger, die op enige afstand van hem bezig was met het masseren van zijn eigen armen. Ook deze man was klaarblijkelijk een Singalees. Raffles, die toevallig juist langs hem liep hoorde Siki iets zeggen in zijn landstaal, natuurlijk menende dat de Europeaan hem onmogelijk kon verstaan. Maar het geval wilde, dat er bijna geen Afrikaans dialect was, of Raffles had er min of meer grondig studie van gemaakt, en zo kwam het dan ook, dat hij plotseling betrokken werd in een samenzwering, die destijds groot opzien heeft gewekt in de hele wereldstad en aan de politieke handen vol werk heeft gegeven.

Hij stond echter niet stil, maar liep langzaam door, schijnbaar verdiept in

het bekijken van een paar knotsen, die in lange rijen aan de wand hingen, tot Brand zich bij hem had gevoegd.

Een ogenblik daarna nam hij de jongeman terzijde, en zei op zachte toon:

— Wij moeten Siki in het oog houden en te weten komen waar hij woont.

— Waarom? Stel je belang in die neger?

— Minder in de neger, dan in zijn plannen. Zoëven sprak hij een paar woorden tot een andere Singalees, die nu bezig is met touwtje springen. Weet je wat hij zei?

— Ik zal er maar niet eens naar raden, Edward.

— Hij zei woordelijk: Ik heb de sneeuw. Overmorgen avond bij Dunmore. Sneeuw is niet bekend in Afrika; dat was het enige woord dat hij in het Engels zei.

— Wie is Dunmore? vroeg Brand verwonderd, maar wel wetende, dat met het woord sneeuw de bedwelmende cocaine wordt aangeduid.

— Ik meen die naam meer gehoord te hebben. Dunmore is een rijk man, die plotseling zijn rijkdommen verkregen heeft op de goudvelden in Alaska. Men zegt dat hij tientallen malen miljonair is. Wie weet is hij wel de rijk-aard die het feest heeft gegeven, waarop de boksdemonstratie zal plaats hebben. Wij zullen het aanstonds aan Harper vragen.

Juist op dat ogenblik ging de deur van de douchekamer open en de trainer kwam te voorschijn, blijkbaar zeer vergenoegd in zijn handen wrijvend.

Raffles ging onmiddellijk naar hem toe en vroeg:

— Wel eens van Dunmore gehoord?

In plaats van dadelijk te antwoorden wierp Harper een schuinse blik op Siki, en vroeg toen:

— Gij hebt zeker met de neger gesproken?

— In het geheel niet. Hoezo?

— Wel, Siki is aangenomen om overmorgen te dansen bij Dunmore. Er komen nog andere negers. Het zal weer een fijne liefhebberij worden. Wat die rijke lui ulthalen, daar staat je verstand bij stil. En dat heet het droge Amerika.

Kent gij Dunmore niet, mylord?

— Ik ben in geruime tijd niet in New York geweest.

— Nu dan, hij woont hier sedert een maand of zes, en in die tijd heeft hij al heel wat van zich doen spreken. Hij woont in een prachtig huis, met een lap tuin er achter, in Bronx. Men zegt dat daar al vreemde dingen gebeurd zijn. Hij moet ook al geknoeid hebben met dranksmökkelaars, maar dat wil ik niet gezegd hebben. Laat hij oppassen, want op het laatst zal de politie toch nog wel een woordje gaan meespreken. Gij moet zijn auto's zien, expres voor hem gefabriceerd en zo groot als een verhuiswagen.

— Ik meen wel eens van hem gehoord te hebben, zei Raffles met voorgewende onverschilligheid. Luister nu eens, Harper, wij hebben geen tijd meer, maar ik hoop spoedig weer geregeld bij je te kunnen oefenen. Ik wens je succes met je man, en als ik nog een paar plaatsjes kan krijgen, zal ik zeker niet nalaten, naar het gevecht met Wills te komen kijken.

Hij knikte de trainer toe, keek nog even in het rond, bemerkte dat Battling Siki aanstalten maakte om heen te gaan, gaf Brand een wenk, en daarna verlieten de drie mannen het gebouw. Brand wenkte een taxi, die een tiental meter verder moest wachten.

— Wij zullen eens kijken waar hij woont, die mijnheer Siki, zei Raffles op zachte toon. Het is nodig, dat wij zo spoedig mogelijk in het bezit zijn van een snelle auto. Henderson, dat werkje is jou wel toevertrouwd. Koop nog vandaag zo'n wagen. Deze behoeft volstrekt niet nieuw te zijn, als hij maar snel loopt.

Wij zullen het niet zonder zulk een auto kunnen stellen denk ik.

De drie mannen hadden nog geen vijf minuten uitgekeken, in de auto zittend, of Siki kwam het gebouw uit, in gezelschap van de Senegalees, met wie hij zoëven gesproken had.

Zij schenen even in beraad te staan, wenkten toen een taxi, en stapten in.

Raffles boog zich dadelijk buiten het

portierraampje en zei tot zijn chauffeur:

— Volg die wagen. Een goede fooi, als je deze niet uit het oog verliest.

Nu begon een vrij langdurige rit dwars door New York. De twee auto's verlieten de City, reden door het prachtige Bronx Park, bereikten daarna de Bronx Boulevard, en volgden een tijd Gunn Hill Road. Tenslotte kwamen zij in een volksbuurt, waar het rook naar uien en olie, men was dus waarschijnlijk terechtgekomen in het Italiaanse kwartier.

Overal stonden kooplieden met karretjes, door een zeilen luifeltje overdekt, die vruchten verkochten in hun eigen landstaal, want in New York hokken bijna alle naties van enige omvang, die tienduizenden landverhuizers uitzonden bij elkaar in dezelfde wijk, maar het sterkst komt dit uit bij de Chinezen, de Italianen en de Japanners. Ook de negers wonen in een afzonderlijk kwartier. Duitsers, Fransen en Nederlanders schijnen zich veel meer te verspreiden.

Hier pas stond de eerste auto stil, de twee Senegalezen stapten uit, rekenden af en gingen te voet verder de straat in, die smal, morsig en duister was.

Raffles wachtte nog even, tot de twee negers rustig voortliepen, en toen stapte hij met zijn twee metgezellen eveneens uit, zond de chauffeur weg, en begon de twee negers onopvallend te volgen.

Zonder op of om te zien, liepen de twee zwarten voort, kakelend in hun eigen taal, tot zij eensklaps verdwenen in een huis, smal en hoog, dat er uitzag, alsof het vroeger een kroeg was geweest, en dat nu een eenvoudig koffiehuis verbeeldde te zijn, waar men niets anders kon krijgen dan onschuldige dranken als koffie, thee, spuitwater, limonade en soortgelijke dranken.

Of zij daar woonden was natuurlijk niet zeker, en Raffles besloot er zich van te overtuigen.

Hij bevond zich toen in een van die omstandigheden, die het noodzakelijk maakten op allerlei wederwaardigheden voorbereid te zijn, en droeg dus in een van zijn geheime zakken het nodige

bij zich, om zich met een paar handgrepen te kunnen vermommen, een volle baard, een knevel van verschillende kleur en vorm, een tweetal pruiken, alles keurig opgevouwen, en zo plat, dat niemand iets bijzonders aan zijn kleren kon opmerken.

Misschien had Siki in het oefenlokaal op hem gelet, misschien ook niet, maar hij durfde zich in dit geval niet aan een herkenning blootstellen. Hij wist al te goed wat het betekende dranksmokkelaars of handelaars in bedwelmende midelen in de wielen te rijden.

Raffles liep dus snel een slop binnen, duwde een openstaande deur verder open, en op een morsig portaal trok hij vlug zijn colbert uit, draaide het binnenste buiten, zodat het nu een heel andere kleur vertoonde, deed het weer aan, zette zijn kraag op, haalde een versleten pet te voorschijn, zette zich een pruik van rossig haar op het hoofd en voltooidde die vermomming met behulp van een rafelige knevel, die hem volkomen onkenbaar maakte.

Zo geoefend was Raffles in dat soort momentverkleedingen dat er nauwelijks twintig seconden waren verlopen, toen hij weer te voorschijn kwam, met de handen in de zakken, gebogen, met een afgekloven eindje sigaar in zijn mond het toonbeeld van een achterop geraakt man, die te trots is om werk te zoeken.

Zonder in het minst acht te slaan op Brand en Henderson, die verdiept waren in het bekijken van een hoop roestige wapens in de winkelkast van een uitdrager, ging hij een koffiehuis binnen.

Hij bleef wel een kwartier weg, kwam toen te voorschijn, gaf Brand in het voorbijgaan een wenk, die hem in de verte met Henderson begon te volgen, ging het slop weer binnen, verwisselde haastig van kleren, en ging een eind alleen verder, totdat de twee anderen zich op een soort pleintje bij hem voegden.

— Welnu? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik had goed gehoord. Die kerels snaterden met elkander in hun eigen taal, terwijl ik in dat smerige gelagkamertje een kop koffie dronk, en dachten er blijkbaar geen seconde aan dat zij wel eens beluisterd konden worden. De

waard is een Roemeen, naar het schijnt. Laat ik je maar dadelijk zeggen dat men bij hem zijn koffie sterk aangengd kan krijgen met iets anders. Zo sterk zelfs dat er van de koffie niets over blijft.

— Waar spraken die zwarten over?

— Over de cocaïne. Het schijnt een heel komplot te zijn, maar het fijne weet ik er nog niet van. Dit staat echter vast, dat Siki in het bezit is gekomen van een grote hoeveelheid cocaïne, de dodende sneeuw, en dat de afspraak is, dat deze, overmorgen op het feest dat Dunmore geeft aan een stuk of tachtig vrienden, verdeeld zal worden onder hen, die zich willen bedwelmen, en die er duizenden voor over hebben om zich vroegtijdig in het graf te brengen, en van hun lichamen wrakstukken te maken. Zij moeten daarbij voorzichtig te werk gaan, je weet zeker wel dat er hoge straffen staan niet alleen op de verkoop van bedwelmende middelen, maar ook op het gebruik, en op het in voorraad hebben van dat goedje.

— Dan loop je dus nu aanstonds naar de politie, en laat de kamer van die twee zwarte schobbejakken doorzoeken?

— Geen haar op mijn hoofd, dat er aan denkt, Brand. Denk je dat ik op die manier mijn plan in duigen zou willen gooien? Hij moet mij nog eerst van dienst zijn.

— Wat kan die man voor je doen, Edward?

— Hij zal natuurlijk zelf niet weten, dat hij mij helpt. Naar het schijnt wordt het een soort Afrikaans feest. Er zullen negers zijn, die met negerinnen van hun land zullen dansen. Ook zal er gebokst worden, naar je weet. Heb ik hem goed begrepen, dan zullen de dames en heren allen verschijnen in... Romeins gewaad, want het verbeeldt een reconstructie te worden van een feest ten huize van Tremalchion, de befaamde Romeinse epicurist. Welnu, ik heb altijd veel gevoeld voor de studie van het Romeinse leven, ten tijde van de machtige keizers en ik heb mij voorgenomen, van de partij te zijn.

HOOFDSTUK IV

HOE RAFFLES ZIJN PLAN VOORBEREIDDE

Brand keek Raffles een ogenblik met grote ogen aan en zei toen met een kort glimlachje:

— Je drijft de spot met mij. Dat is natuurlijk onmogelijk, want dergelijke feesten hebben altijd plaats in intieme kring, en de gastheer moet zeker zijn van zijn gasten. Er worden kaarten rondgezonden, en...

— Zulk een kaart wil ik ook hebben, Brand.

— Je denkt er toch niet aan, binnen twee dagen zulke dikke vrienden te worden met Dunmore, dat hij je zal uitnodigen? Van mijzelf en Henderson spreek ik nog niet eens.

— Dat zou te omslachtig zijn, Brand. Ik denk het anders aan te leggen. In geruime tijd heb ik de truc niet toegepast, maar ditmaal zal ik deze weer in ere herstellen. Het is waar, ik beschik hier niet

over de vele hulpmiddelen, die mij in Londen ten dienste staan, maar met wat goede wil zullen wij toch wel slagen, ook zonder dat.

— Wat wil je er in 's hemelsnaam doen? riep Brand uit, geschrokken door het denkbeeld, dat Raffles zich wilde wagen in het huis van de rijke goudzoeker, waar hem allerlei gevaren konden dreigen.

— Die vraag is vrij onnozel, Brand. Natuurlijk wil ik er mijn beroep uitoefenen. Kun je je een schoner gelegenheid bedenken? De gasten, nu, over hun gehalte zal ik maar zwijgen. Zij zijn allen rijk, reken daar maar op, en zij zullen met elkaar willen wedijveren in het tentoon spreiden van hun kostbaarheden. Zij hebben vrijheid, ieder een historisch persoon voor te stellen waarbij men zich niet al te strikt

zal houden aan het tijdvak, zodat het mogelijk is, dat men tegelijkertijd Agrippina, Pompea, Nero en Caligula zal zien. Men zal er de dichter Virgilius aantreffen, naast Lepidus, een der leden van het eerste driemanschap, Antonius en Brutus. En dan al die mooie vrouwen, met prachtige diamanten in de oren, diamanten om de hals, diamanten in het hoog opgemaakte haar. Het hart zwelt mij van vreugde, als ik aan al die overdaad denk.

— Het zal een waagstuk zijn, Edward.

— Ongetwijfeld. Ik ontken het gevaar niet. Het trekt mij echter aan. Ik hoop ook dat je me zult vergezellen. Waarschijnlijk zal ik je hulp moeilijk kunnen missen.

— Je weet wel dat je op ons beiden kunt rekenen, Edward. Het is mij alleen een raadsel, hoe je aan invitatiekaarten denkt te komen.

— Ik zal er een paar afnemen van genodigden.

— Je weet niet eens wie uitgenodigd worden.

— Dat is nu juist iets, Brand, waarbij, Siki mij moet helpen. Hij zal zeker velen van de gasten kennen. Aan twee heb ik genoeg. Henderson zal een prachtige negerdanser zijn, wat dunkt je daarvan, James?

Henderson trok een ogenblik een lelijk gezicht, maar hij antwoordde toch aanstonds:

— Ik wil zelfs wel een Chinees worden, mylord, of een baviaan, als u dat van dienst kan zijn.

— Dat wist ik wel, luister dan, Brand. Siki en die andere neger blijven nog twee uur daarginds, want zij verwachten naar het schijnt nog een andere, die bij de zaak betrokken is. Ik heb dus de tijd, mij van alles te voorzien, wat ik denk nodig te hebben en weer terug te keren. Ik moet nog vanavond weten, wie de gasten zullen zijn. Je begrijpt dat zo iets nooit in de dagbladen vermeld wordt. Het gaat alles in het geheim, men haalt er liever geen ongewijden in. Jij gaat dadelijk zorgen voor een auto Henderson, en je zorgt dat die over drie uren hier juist op deze zelfde plek is om mij op te wachten. Hier is

geld. Ik vertrouw op je kennis. En jij, Brand, jij zult mij een genoegen doen, om het huis van die Dunmore eens zo nauwkeurig mogelijk te gaan bestuderen. Je zult het spoedig genoeg gevonden hebben. Als het kan, moet je er in een of andere vermomming trachten binnen te dringen, stucadoor, bediende van een decorateur of een behanger, een electricien, wat je het gemakkelijkst voorkomt. Wij zullen afspreken, elkander tegen het uur van de maaltijd, zeven uur dus, te ontmoeten in ons eigen hotel.

Nadat dit alles geregeld was, namen de drie mannen spoedig daarop voorlopig afscheid van elkaar, om, ieder voor zich, de taak te gaan verrichten, welke Raffles hen had aangewezen.

De klokken in de buurt sloegen juist het zevende avonduur, toen Raffles, Brand en Henderson elkander weervonden in de eetzaal van het hotel, en tegen elkaar glimlachten, zoals, volgens de overlevering, in Rome de advocaten op straat tegen elkaar deden, telkens als zij zich ontmoetten.

Het verslag van Henderson was heel spoedig uitgebracht. De reus had van het hem gegeven geld een tweedehands auto gekocht, plaatsbiedend voor vier of vijf personen, sterk en snel. De wagen had hem, met alle toebehoren, slechts vierhonderd dollar gekost.

Toen kwam Brand aan de beurt, die vertelde hoe hij het huis van Dunmore had weten binnen te komen onder het mom van een decorateursknecht. Het toeval was hem daarbij gunstig geweest, want toen hij het huis naderde, stonden daarvoor een paar grote vrachtauto's stil, reusachtige verhuiswagens, waaruit allerlei vreemdsoortige voorwerpen werden geladen, stukken decor zowel als marmeren tuinbanken, vergulde stoelen, dingen die er uitzagen als onderdelen van een marmeren kamerfontein. Naderhand bleek het ding geen water, maar klinkklare wijn te spuiten, prachtige, rode vloerkleden en met gouddraad bestikte, zijden portières.

Dit zou voor Brand zeker reeds voldoende zijn geweest om hem te laten

begrijpen, dat Raffles goed gehoord had. Al die zaken konden betrekking hebben op een Romeins feest. Hij handelde spoedig en goed. Hij wachtte tot de wagens waren weggereden, misschien om een nieuwe vracht te halen, en in die tussentijd kocht hij, in de eerste de beste winkel, een paar grote vazen, van bruin aardewerk, die met wat goede wil voor kunstwerken van Romeinse pottenbakkers konden doorgaan.

Toen hem op zijn bellen werd opgedaan, noemde hij de naam van de decorateur, en zei tot de bediende, dat hij deze vazen zelf moest gaan plaatsen op de plek die de decorateur hem had genoemd.

Er heerste heel wat drukte in het grote huis, timmerlieden, schilders, tuinknechts liepen af en aan, en men bekommerde zich nauwelijks meer om hem, zodat hij alle gelegenheid had, met een vaas in iedere arm wat rond te lopen.

Het grootste deel van het feest zou waarschijnlijk plaats vinden in de tuin en in het reusachtige sousterrain. Er waren grote kelders ontruimd, en ingericht tot een soort catacomben, maar dan van een ongehoorde, barbaarse weelde, de wanden volgehangen met zijden peplums, kostbare zijden lappen, vergulde stoelen, maar ook rustbanken met zijden kussens, die rondom de eettafels waren gerangschikt, en waarop de gasten zich paarsgewijze konden uitstrekken, volgens de wijze van de oude Romeinen. Hij had ook een soort verhoging gezien, belegd met een rood tapijt. Electriciens waren bezig met het aanbrengen van lampen, in de vorm van flambouwen, die het tafereel fantastisch zouden verlichten. Al die kelders stonden met elkaar in verbinding, en de deuren hadden plaatsgemaakt voor geweldige doorgangen, die konden worden afgesloten met purperen gordijnen. Van de laatste kelder bereikte men door een soort opgaande tunnel direct de tuin, waar men ook reeds bezig was, guirlandes van elektrische lichtjes te hangen in de bomen. Hier en daar werden kunstmatige prielen geplaatst, in duistere hoekjes, afwisselend met rustban-

ken. De tuin was door een vrij hoge muur afgescheiden van Bronx Park. Onbescheiden burens waren hier niet te duchten, en al waren zij er wel geweest, de tuin zou toch lang niet voldoende verlicht zijn, om te kunnen zien wat er geschiedde...

Voor het overige kon Brand Raffles een tamelijk goede plattegrond van het huis leveren, die deze glimlachend bekeek, waarop hij de jongeman goedkeurend op de schouder klopte en zei:

— Ik denk dat dit wel voldoende zal zijn. Nu kom ik aan de beurt, vrienden. Ik weet de namen van een twintigtal gasten, hetgeen ruimschoots voldoende is voor mijn plan. Een daarvan op zijn minst moet verhinderd worden om te verschijnen. Dat kan onmogelijk moeilijk zijn. Nog altijd heb ik middeltjes genoeg bij de hand om die man tijdelijk van het toneel te doen verdwijnen. Ik heb reeds hier en daar onderzoek gedaan Brand, en mijn keus is gevallen op een heerschap, wiens rol ik, naar ik hoop, wel zal kunnen vervullen.

— Hoe komen Henderson en ik er binnen, als het nodig mocht zijn?

— Niets lijkt mij gemakkelijker. Je hebt toch zeker wel opgemerkt, of er een deur in de tuinmuur is?

— Er zijn er zelfs twee. Een zeer grote, waardoor de auto's naar binnen kunnen rijden, die naar de garage gaan, en een kleinere, maar als ik het goed begrepen heb, zullen daar wachters komen te staan, ook in Romeinse dracht.

— Daarmee zal ik dan rekening houden, zei Raffles koeltjes. Ik zal jullie daar, mocht het nodig zijn, binnenlaten door de kleine deur. Let goed op het teken, het fluiten van de merel. Het is echter best mogelijk, dat ik het alleen kan afdoen, en jullie beiden buiten kunt wachten. Zorg in ieder geval dat de auto klaar staat, want die zullen wij denkelijk nodig hebben. En dan moeten wij Romeinse costuums hebben, niet van de eerste de beste costumier, die dingen van katoen, of satinet verhuurt, maar iets veel mooiers. Je begrijpt zeker wel dat al die gasten, die rijk zijn, zulke costuums laten maken, van kostbare zijde, of van een andere fijne stof. Men zou

het niet moeten wagen, bij de gastheer Dunmore aan te komen in een goedkoop, reeds door velen gedragen costume.

— Zullen de gasten gemaskerd zijn?

— Neen, dat is zelfs streng verboden.

— Zou hij geen detectives in huis halen?

— Dat acht ik heel onwaarschijnlijk, Brand. Bedenk toch eens, dat er veel gedronken zal worden, en dat er voorts wel zaken zullen gebeuren, die de politie niet zou toelaten, zelfs in het huis van een particulier.

— Wat hebben wij verder nog te doen?

— Wij hebben niets anders te doen dan te wachten, Brand, tot morgennamiddag, want eerder kunnen wij de man wiens plaats ik wil innemen, niet aan de circulatie onttrekken, zonder dat het zou opvallen. Maar in die tussentijd zullen wij het huis eens nauwkeurig aan de buitenzijde bestuderen en de plek vaststellen, waar jullie overmorgen met de auto kunt wachten. Het is best mogelijk, Brand, dat ik je hulp spoedig inroep, dus wij moeten tegelijkertijd vertrekken en jij moet je post onmiddellijk gaan innemen in de buurt van de tuindeur.

— En het costume?

— Dat heb ik al voor mij besteld, en het zal morgen namiddag voor mij gereed zijn. Jij zult mij het genoegen doen, Brand, voor jezelf en voor Henderson er ook een te bestellen, wat ik nog wel nader zal opgeven. Ik weet nog niet of ik van onze brave reus een gladiator ofwel een bloeddorstige keizer zal maken. Nu zullen wij spoedig gaan dineren, want ik wil bekennen, dat al die voorbereidingen mij hongerig hebben gemaakt.

Aldus geschiedde en 't verdere van de avond brachten Raffles en Brand door met het uitwerken van hun plannen, zoals zij vaak deden in dergelijke omstandigheden, terwijl Henderson iets anders deed, dat even nuttig was.

Hij had de auto weer uit de garage gehaald en begon nu de omgeving van het huis van Dunmore te verkennen, op

dat hij op de avond van het feest in staat zou zijn, zonder de minste aarzeling de goede weg in te slaan, die Raffles buiten gevaar zou kunnen brengen, en die ook het meest geschikt was, voor een eervolle aftocht.

Daarvoor was het huis uitmuntend gelegen, want een snelle rit van tien minuten zou de auto reeds aan de grenzen van de stad brengen.

Het was tamelijk laat in de avond, toen de drie ondernemende mannen zich tenslotte ter ruste begaven, tevreden over het werk dat zij binnen zulk een korte tijd hadden verricht.

De volgende ochtend begaven zij zich allereerst nogmaals naar de boksschool van Ted Harper, oefenden daar een weinig, en kregen er de bevestiging van het alom geluisterde nieuwtje, dat Siki, de van zijn voetstuk gedaalde kampioen, ergens zou dansen in een zeer primitief costume, maar waar dat was, scheen niemand te weten. De neger scheen slim genoeg te zijn geweest, en ook zo nuchter, dat hij zich daaromtrent niet had uitgelaten. Ted Harper was verrukt over de vorderingen, die zijn vroegere leerling Lord Palmhurst had gemaakt, en hij deed zelfs moeite, al wist hij wel dat het vruchteloos zou zijn, de gewaande graaf over te halen tot een openbare wedstrijd. Raffles weigerde glimlachend, en gaf voor, dat hij zijn gelaat liever niet wilde laten mismaken. Een ongeluk lag in een klein hoekje, en zijn neus was hem dierbaar.

Zo verstreek ook die dag, en laat in de namiddag kwamen er grote dozen, goed dichtgebonden, die de Romeinse gewaden bleken te bevatten, en Raffles en Brand waren er volkomen tevreden over.

Het verdere van de dag werd besteed aan de bespionering van het huis, waar de man woonde, die aan Raffles zijn invitatiekaart zou moeten afstaan, en toen brak tenslotte de dag aan, waarop het feest zou plaatshebben, en dat voor de ongelukkige Battling Siki noodlottig zou worden.

HOOFDSTUK V

HET ROMEINSE FEEST

Reeds om acht uur begonnen de auto's voor te rijden, voor het merendeel eigen wagens, en hielden stil voor de deur van het huis, hetwelk Dunmore pas een jaar tevoren had gekocht van een of andere oliekoning, die zich in een andere stad ging vestigen.

De dames en heren, die uit die auto's stapten waren uiterlijk moeilijk te onderscheiden van gewone bezoekers, want zij waren gekleed in lange mantels hetgeen voor de dames voldoende was, terwijl de heren onder hun jassen en onder het Romeinse gewaad niets anders droegen dan een zwarte pantalon en lakschoenen.

Zij hadden de kragen van hun jassen opgeslagen en droegen hoeden, en alles wat niet Romeins was, werd binnenshuis onmiddellijk afgegeven aan de vestiaire, waar voor de heren een kleedkamer was ingericht die al spoedig vol hing met overjassen, hoeden en broeken, terwijl op planken langs de wanden dozijnen paren fijne lakschoenen stonden. Inplaats daarvan hadden de heren hun voeten geschoeid met sandalen, sommigen versierd met gouddraad en kleine pareltjes.

Er bleek ook een kapper aanwezig te zijn met zijn assistenten, die desgewenst de haren van de heren krulden, ofwel hen voorzagen van een pruik. Velen droegen een gouden haarband, anderen een kroontje. Er waren senators, rijke burgers, kunstenaars, kapiteins van de lijfgarde, en de dames stelden rijke patriciërs voor, of bekende geliefden van de keizer of de koningin.

Gouden banden omknelden hun bovenarmen, zij droegen hoofdversiersels, sommigen zeer samengesteld, en er was een dame, die Cleopatra moest voorstellen, en die gekomen was in gezelschap van niemand minder dan Antonius wiens costume een fortuin vertegenwoordigde. Zij was van een zeldzame schoonheid, lang, slank, met een olijf-

kleurige teint en schuingeplaatste amandelvormige ogen, overwelfd door als met een penseel getrokken wenkbrauwen.

Haar gewaad was bestikt met diamanten en parels, en op het hoofd droeg zij een soort tiara van gouddraad, overvloedig versierd met grote saffieren, waarvan ter weerszijden kleine slingers van parels afhingen, afgewisseld met diamanten, die bij elke beweging van het hoofd vonken spatten.

Antonius was een grof personage met een pokdalig gezicht, zwarte wenkbrauwen, hangwangen, en een aankomend buikje. Hij droeg grote sandalen, en zijn blote benen waren omwonden door lederen riemen, waarop parels waren gestikt.

Hij droeg een krulpruik, door een gouden band vastgehouden, en een witte toga, met paarse figuren versierd, waarover een purperen mantel, die tot bijna op de grond afhing.

Om zijn buik spande een brede gordel van gouddraad, waaraan een fraai bewerkte lederen tas was bevestigd, waarin hij zijn beurs waarschijnlijk bewaarde.

Men zag hem echter bijna niet, zozeer werden aller ogen aanstonds getrokken door zijn metgezellin, die even groot was als hij, maar door haar ranke gestalte, boven hem scheen uit te steken.

Steeds kwamen er meer gasten.

Zij kwamen geheimzinnig aanrijden, wipten snel het huis binnen als vreesden zij te worden gezien, dadelijk reed hun auto verder, en zijzelf gingen de vestibule binnen, waar ijverige handen hen ontdeden van hun overgoed, terwijl plechtige bedienden, als Romeinse slaven gekleed, hen de weg wezen naar het zogenaamde atrium.

Het moet gezegd worden, dat Dunmore geen uitgaven had geschroomd om iets schoons tot stand te brengen, want bekwame kunstenaars hadden het onder-

ste gedeelte van zijn huis herschapen in een Romeins patriciërshuis.

Men trad uit de vestibule waar prachtige marmergroepen en purperen draperieën, zuilen en albasten lampen een voorproefje moesten geven van wat er zou volgen, in een echt atrium, zoals alle huizen in het oude Rome van de gegoede middenstand en van de rijken hadden.

Het is een soort binnenplaats, waaromheen verschillende vertrekken zijn gebouwd, daarvan gescheiden door een zuilengaanrij, die aan drie zijden rondom die plaats loopt, terwijl de vierde zijde gewend is naar het peristylum, hetwelk wij de vestibule zouden noemen.

Ook hier bevond zich in het midden van het atrium een fontein, die kristal helder water opspoot, gemengd met een grote hoeveelheid van fijn reukwerk, dat een zoete, bedwelmende geur verspreidde.

Dat water werd opgevangen in een fraai bewerkte marmeren kom, het vloeide over de randen daarvan heen, en viel tenslotte met een zacht geplas in een bekken, ongeveer op gelijke hoogte met de vloer, die met marmeren tegels van verschillende kleur belegd was.

In dit geval lagen er acht kleine vertrekken aan het atrium, vier links en vier rechts, en reeds zag men daar door de portières kleine troepjes gezeten op de prachtig bewerkte stoelen, of de rustbanken met zijden kussen. Tegenover de vestibule echter lag de eigenlijke feestzaal, schemerachtig verlicht, waar de flambouwen op geheimzinnige wijze flikkerden, en al heeft een Romeins atrium in werkelijkheid, de heerlijke Italiaanse hemel boven zich, men had die hier zo goed mogelijk trachten te suggereren door het uitspannen van een hemelsblauw doek, zo hoog mogelijk, dat op indirecte wijze verlicht werd door van beneden af onzichtbare elektrische lampen.

Het was in dit atrium, dat Dunmore zijn gasten begroette, daarbij geholpen door een dame, die zeker zijn gemalin moest zijn, en die een wit gewaad droeg, waarvan de randen met gouddraad waren versierd.

Dunmore zelf was een grote, zware man met een bleek gezicht, waarin twee kleine, grijze varkensoogjes tintelden van genotzucht en ingebeelde trots.

Zijn gewaad was lichtgroen, bestikt met een zoom van gouden palmbleden, en aan het middel ingesnoerd door middel van een brede gordel, bezet met edelgesteente.

Van nature was Dunmore zo goed als volkomen kaal, maar hij had voor deze gelegenheid dit gebrek verborgen door zich een pruik van rood haar op het hoofd te laten zetten.

Hij begroette alle gasten met een handdruk, die de dames korte gillettjes deed slaken, en de heren kwaad maakten omdat hij ringen in het vlees drukte, en sprak met een stentorstem hen begroetende met *ave domine* of *ave matrone* aan. Verder strekte zijn kennis van het Latijn niet, op een paar bekende zinspreuken na, die hij op grappige wijze radbraakte.

De heren begroetten hem op hun beurt door plechtig, met uitgestrekte rechterarm, voor hem te buigen, en voor zijn gade, die, gepoederd, met kolossale diamanten hangers in de oren, trots naast hem stond.

Er klonk zachte muziek van cymbalen, luiten en tweesnarige violen, voortgebracht door een onzichtbaar orkest.

Men zag door de eetzaal zwarte slavinnen voorbijgaan, zij schenen iets op schalen te dragen, en verdwenen uit het gezicht.

Daarna verspreidde het gezelschap zich, en verdeelde zich over de acht kleine vertrekken, die aan het atrium grensden, of in de geheimzinnig verlichte feestzaal, of in de brede gangen, maar ook wel in de kelderruimten, waar het heerlijk koel was op die hete avond, of in de tuin, waar bijna volkomen duisternis heerste, hier en daar slechts een weinig verdreven door kleine lampjes in lampions van geolied papier, dat albast moest voorstellen.

Overal stonden gemakkelijke rustbanken, en reeds zag men hier en daar een Romeins heer in een teder gesprek verdiept met een Romeinse dame.

Negerslaven gingen rond, en droegen

verversingen aan, koele sorbets, vruchten, drijvend in champagne, Griekse wijn in kristallen bekers, waarin kleine stukjes ijs dreven, en taartjes waarvan Dunmore had verzekerd, dat zij, zo echt Romeins waren, als Nero zelf maar kon verlangen.

Nog altijd kwamen er gasten aan. In de feestzaal werd al gedanst, want tegen elf uur verlangden de gasten dat de zachte, tedere muziek van het onzichtbare orkest zou plaatsmaken voor iets meer moderns, waarop men behoorlijk kon stappen.

Van dat uur af dan ook klonk de schorre saxofoon en voerde weer de boventoon.

De clarinetten schetterden, er werd met hevige kracht op de grote trommels gebeukt, de bekkens ratelden als bliksemslagen, en de gasten waren tevreden.

Hier zag men reeds een Romeins senator met een eerwaardige, spierwitte baard, voortschuifelen met een Egyptisch slavinnetje, daar huppelde een dikke matrone met een negerklaaf, wien het zweet van het gelaat gutste, terwijl hij in een grijnslag al zijn witte tanden liet zien. Antonius had zijn Cleopatra blijkbaar in het gewoel verloren, en zat, reeds een weinig versuft door de drank, terwijl zijn pruik was scheefgezakt, in een hoekje stilletjes in een teder gesprek met een der Egyptische slavinnen, met een olijkleurige huid, en schitterende, zwarte ogen.

Men kon niet anders zeggen of het ging er losjes toe op het Romeinse feest van mijnheer Dunmore, en dit was nog slechts het begin, aanstonds zou het uur aanbreken van het souper, en met dikke tong had de gastheer reeds verzekerd, dat hij een paar leuke verrassingen in petto had, dat was ook Romeins.

Het was ongeveer middernacht, toen de gasten, nieuwsgierig, elkander verdringend, warm en bezweet van het dansen en de drank, de nog koele feestzaal binnen gingen, die een uur tevoren was afgesloten.

Nu was deze verlicht op een even ingenieuze als romantische wijze.

Ongeveer twee meter van de vloer waren rondom de wanden, op onder-

linge afstanden van omstreeks vijf meter, ringen geklonken, waarin fakkels waren gestoken, die met een heldere gloed schenen te flakkeren, en toch was het slechts electriciteit, waardoor dit bewerkstelligd werd.

In het midden was de feestdis aangezicht, en het was een heel eigenaardige tafel, die daar stond, bijna dertig meter lang, acht meter breed, met afgeronde hoeken, in de vorm van een miniatuur wielersbaan.

In het midden was een boksring afgebakend, met alles wat er nodig was, die echter dadelijk weer verwijderd kon worden, en reeds waren langs de randen de zilveren borden gerangschikt, het prachtige kristal, de rondbuikige flessen met lange halzen, die de beste Xeres wijn bevatte, guirlandes van bloemen, fijne kelken voor champagne, en kristallen roemers, waarin zo dadelijk de Franse bourgogne zou fonkelen.

Stoelen waren er niet. Maar om de dis heen liep een tweede ovaal van lage rustbanken, bedekt met kostbare kussens.

Onmiddellijk strekten de gasten zich op hun rustbanken uit, een barbaarse muziek klonk, en toen stormden er een achttal negers binnen, die luchtig in het midden van de tafel sprongen, en daar, onder de steeds luider wordende tonen van het negerorkest, hun wilde dansen ten uitvoer begonnen te brengen.

Onder hen bevond zich ook Battling Siki. Hij scheen onder hen allen de wildste te zijn, sprong als een dolle in het rond, en sloeg met de vlakke hand op het vel van een tamtam, die aan een riem om zijn schouder hing. Het primitieve dier was weer in de neger ontwaakt en misschien verbeeldde hij zich wel in de dichte wouden van zijn geboorteland, onder de hete keerkringzon, de oorlogsdans aan te voeren.

Steeds sneller werd het ritme, de negers hieven een gillend gehuil aan, het schuim kwam hen op de lippen, de tamtams roffelden dreigend, de bekkens ratelden, een fluit gilte als in doodsnood, het tafelblad beefde onder die zestien voeten, die in een razend tempo het hout betrappelden. Toen was het plot-

seling gedaan, en de negers stonden als standbeelden, terwijl hun huid glom van het zweet. Enige ogenblikken heerste er een volkomen stilte.

Maar spoedig daarna begon het orkest weer te spelen, de negers verlieten de dansplaats, en hun plaats werd ingenomen door een twaalfstal bekoorlijke danseressen.

Er ontstond een drukkende stilte, toen zij lenig als gemzen temidden der gasten sprongen en hun dansen begonnen, slechts begeleid door een trommel, een schelle fluit, een ouderwetse luit en bekkens. Het was een zonderlinge dans, die herinneringen moest wakker roepen aan vreemde landen, en aan een grijs verleden. Inderdaad zou men zich hebben kunnen wanen in het feestpaleis van een Romeinse patriciër, ware het niet, dat hier en daar rookwolkjes opstegen boven de rustbanken, die duidelijk aantoonde, dat men zich in de twintigste eeuw bevond, in de eeuw van de sigaret.

De danseressen stonden nu eens onbeweeglijk als standbeelden, en dan weer dwarrelden zij wild dooreen, op de aanjagende tonen van het kleine orkest, en de woeste rateling van de bekkens.

Dan ijlden zij plotseling weer heen, en hun plaatsen werden ingenomen door een paar negerboksers, die als zwarte duivels tussen de touwen sprongen, en elkander begonnen te bestrijden, niet echter met beschermde handen, met handschoenen, maar met de blote vuist, zodat het niet lang duurde of men zag bloed stromen, terwijl hier en daar vrouwen gilletjes van angstige verbazing slaakten. Midden onder dit bloedige gevecht, terwijl de boksende negers elkander als roofdieren hun tanden lieten zien, geschiedde er een incident, dat noodlottig zou zijn in zijn latere gevolgen.

Een jongmens, naderhand bleek het de zoon te zijn van een schatrijke staalvorst, die nog niet bepaald dronken, maar toch ook verre van nuchter was, had, na Siki reeds enige tijd met duistere blikken te hebben aangezien, plotseling zijn sigaret weggegooid, en had zich naar Antonius begeven, die volkomen dronken in een donker hoekje op

een rustbank lag uitgestrekt, en met lodderige ogen rond keek.

— Laat u het toe, mijnheer, dat die zwarte kerel, die na zijn walgelijke vertoning van zoëven hier is teruggekeerd en zich in ons gezelschap gemengd heeft en Irene het hof maakt?

— Heet zij Irene? vroeg Antonius, zich over het hoofd wrijvend, als iemand die grote moeite doet zich iets te herinneren. Dat was ik totaal vergeten. Wat is er met haar?

— Wel, die vervloekte neger doet, alsof zij zijn liefje is, dat is er met haar, zei de jongeman, krijtuit van woede. Ik weet niet hoe ik u noemen moet dat gij dat rustig toelaat. Ik zal dan in uw plaats handelen, gij schijnt volkomen dronken te zijn.

— Leg het maar kalm aan, jongmens, riep Antonius hem gemoedelijk aan. Overhaast je niet, dat haalt toch niets uit.

De jongeman echter luisterde niet, liep regelrecht naar Battling Siki toe, en gaf de neger met zijn voet, ruw een trap in de lendenen, terwijl hij uitriep:

— Ga weg van hier, lelijke zwarte duivel.

Siki keerde zich naar zijn aanvaller om. Zijn gezicht was op een vreselijke wijze vertrokken van haat en woede. Hij was ongetwijfeld nog maar de schaduw van wat hij vroeger was geweest als bokser, maar voor die slappe, half-dronken, bloedloze jonge losbol was hij toch te sterk. Hij slaakte een soort dof gebrul, zijn vuist schoot uit, en het volgende ogenblik rolde de getroffene om en om, kwam terecht op een der rustbanken, tuimelde er overheen, en wakke tenslotte neer op de vloer, waar hij verdoofd bleef liggen.

Een kreet van woede steeg op. Van alle kanten kwamen jongelieden toesnellen, sommigen hunner zelfs hadden hun zwaarden getrokken, die bij hun vermomming behoorden en stormden op de neger toe.

Het zou hem slecht zijn vergaan, als hij niet de verstandigste partij had gekozen, een paar van zijn aanvallers had neergeslagen, en snel naar de deur was geïjd. Als om de anderen te tarten nam hij daar woest een nog jong meisje in

zijn armen, kuste haar heftig op de mond, wierp haar toen van zich af, alsof zij een vod was, zodat zij op de vloer viel, liet een gemeen lachje horen, en was het volgende ogenblik verdwenen.

Men deed zelfs geen moeite hem te achtervolgen, maar wie goed had geluisterd, zou hier en daar weinig goeds voorspellende uitroepen hebben gehoord.

Speedig echter scheen men het voor-

val te hebben vergeten, iedereen was nu min of meer dronken, en het feest ontardde in een woest bachanaal. Eensklaps werd het volkomen duister in de grote zaal, maar na enige ogenblikken klonk plotseling een verschrikte kreet, daarna een gil, en een vrouwenstem krijste:

— Licht op. Mijn parelhalssnoer is weg.

HOOFDSTUK VI

DE BEROVING

Bijna onmiddellijk ging het licht op en bestraalde bleke, strakke gezichten.

Men zocht naar de vrouw die de uitroep geslaakt had.

Het bleek Cleopatra te zijn, die thans half beschonken op haar rustbank lag.

Zij had zich nu ten halve opgericht, en tastte met bevende vingers naar haar hals.

Het bleef wel een halve minuut lang doodstil in de feestzaal en toen riep een mannenstem woedend uit:

— Dat heeft natuurlijk die vervloekte neger gedaan. Dat komt er van, Irene, het zal je misschien voor later een lesje zijn.

Er moet getelefoneerd worden naar de politie.

Er moet huiszoeking bij Battling Siki worden gedaan.

Wij hadden hem dadelijk moeten lynchen.

Zoek nog eens goed, Irene, misschien is het collier wel van je hals gegleden.

Deze uitroepen en nog anderen weerklonken van alle zijden. Plotseling ontstond er een grote opschudding.

Men drong van alle kanten op de Egyptische koningin toe, die nu radeloos op haar knieën lag, en met koortsachtige haast tussen de kussens begon te zoeken.

— Zoek toch mee, Antonius, riep een vrouw ergens. Kan het jou helemaal niet schelen dat men Irene het parel-snoer heeft ontstolen dat jij haarzelf hebt gegeven?

— Zij kan een nieuw parelsnoer van mij krijgen, echte parels, van diamant, brabbelde Antonius met een dom lachje op zijn bol gezicht. Wat maken jullie een drukte om zo'n snoertje glanzende bolletjes? Ik zal wel even naar de politie telefoneren, maak je maar niet ongerust.

Antonius waggelde naar de deur, die naar het Atrium voerde, om vandaar de vestibule te bereiken, waar de telefoon hing.

Daar zaten enige bedienden te dommelen, die van het geschreeuw in de feestzaal niets gehoord hadden, of meenden, dat dat geschreeuw bij de pret behoorde.

Antonius keek glimlachend naar die sluimerende gedaanten, hield zich even bij de telefoon op, maar telefoneren deed hij niet...

Hij keerde een paar minuten later naar de feestzaal terug, waar men nu in groepjes bijeen stond, druk snaterend over die onbegrijpelijke stoutmoedige roof, waaraan natuurlijk alleen de Senegalees schuldig kon zijn, en liet even zijn blikken wijden over de aanwezigen.

Tenslotte kreeg hij, niet ver van de doorgang, die voerde naar de keldergangen en verder naar de tuin, een zwaargebouwde neger in het oog, een ware Hercules, gekleed in een soort wit en blauw gestreepte hansop, die zijn armen tot aan de schouders en zijn benen tot aan de knie blootliet, en weer

glimlachte hij.

Toen sloot hij de zware deur zorgvuldig en zacht achter zich dicht, en draaide de sleutel in het slot om.

Hij nam er die sleutel weer uit en deze verdween in zijn toga.

Hij scheen op dat ogenblik helemaal niet dronken te zijn, tenminste dat viel volstrekt niet aan zijn houding te merken.

Maar nu had men hem in het oog gekregen en van verscheidene kanten werd geroepen:

— Hoe is het, Antonius, heb je de politie gewaarschuwd?

— Alles in de beste orde, antwoordde deze met een dikke tong.

— Heb je gezegd dat Siki het waarschijnlijk gedaan heeft?

— Neen, dat heb ik niet gezegd, want dat geloof ik haast niet, antwoordde Antonius hoofdschuddend. Want ik heb het collier nog gezien, nadat de neger verdwenen was.

— Hoe kun je dat weten? riep Irene met een schelle stem. Je was immers dronken. Niemand anders dan de nikker kan het gedaan hebben.

— En ik weet zeker van niet, zei de Romein koppig.

— Op die manier komen we niet verder, riep een van de andere vrouwen woedend. Wat heb je dan aan de politie gevraagd?

— Moest ik de politie opbellen? Dan heb ik mij vergist, ik heb om de brandweer gevraagd.

Er ging een storm van kreten op. Sommigen protesteerden woedend, anderen scholden hem uit, maar er waren er ook, die in een krampachtig lachen losbarstten.

Antonius keek maar met zijn dom lachje neer op de menigte, staande boven aan de stenen trap, die, met drie treden, van de feestzaal naar het atrium leidde.

Nu kwam hij naar beneden waggelen, maar twee andere mannen stormden hem al voorbij, roepend dat zijzelf wel zouden telefoneren.

Zij rukten aan de knoppen van de dubbele deur, rijk met brons beslagen...

— Wat betekent dat? Die deur is

op slot, riep hij.

Hij had het woord nog niet gezegd, of opnieuw werd het donker in de zaal.

— Maak toch licht, gilde een vrouw angstig.

Een heer zocht in de duisternis zijn weg naar het bordje met de schakelaars, maar hij had het nog niet bereikt, of hij werd door een soort natuurkracht met geweld achteruit geworpen.

Een tweede verging het niet beter, want hij mat de vloer, met een paar builen op zijn hoofd.

Een derde echter wist het schakelbord te bereiken, en draaide met bevede vingers achtereenvolgens aan alle knoppen die hij kon bereiken.

Het was vruchteloos wat hij deed, het was en het bleef donker.

— Er is een defect, riep hij woedend uit. Heeft iemand zaklantarens bij zich?

— Pas op als ik de ezel, die dat zegt, aanstonds te pakken krijg, bulderde de gastheer, die dicht bij de deur scheen te staan, sinds wanneer dragen Romeinen van voor de christelijke jaartelling zaklantarens in hun toga?

— Breng dan kaarsen.

— Maar de deur is dicht.

— Wat betekent dat toch allemaal. Grote hemel, ik mis mijn diadeem.

— Laat los, ik zeg je los te laten. Daar gaat mijn armband.

— Er friemelt iemand in mijn haar.

— Maak dan toch licht. Er zijn hier dieven, inbrekers, de Zwarte Hand mischien.

Nu flakkerden hier en daar lichtjes, een paar heren waren op het denkbeeld gekomen, wat lucifers af te strijken. Twee waren er zelfs die voorzien waren van sigarenaanstekers, en de kleine, blauwachtige vlammetjes wapperden in de duisternis en verlichtten flauw een kring van een meter of vier doorsnede.

In ieder geval echter was het geen volkomen duisternis meer, en bij het zwakke licht zag men nu een gedaante, geheel in het zwart gehuld, waarvan noch gezicht, noch handen zichtbaar waren, die als een schim met grote snelheid rondging door de gasten, hier een armband loshaakte, daar een gouden hoofdband roofde, ginds weer op on-

begrijpelijke handige wijze een diamanten hanger van een fijn oorleletje losmaakte.

Sommige mannen staken de hand naar die gedaante uit, maar deze was hun steeds te vlug af, en reeds glipte zij weer verder, en altijd luider werd het gegil van de vrouwen, het gevloek van de mannen.

Men hoorde wanhopig aan de deurekruik rammelen, en toen klonk er een dof geluid. Een paar gasten hadden een stoel opgenomen, en beukten er mee op de zware deur, alsof zij voornemens waren, die te verbrijzelen, en alsof zij bezeten waren door de vrees, dat er plotseling een paar dozijn verscheurende dieren in de zaal waren losgelaten.

Toen weer andere kreten, ditmaal afkomstig van de bedienden, die nu toch eindelijk het geraas gehoord hadden, en ontdaan kwamen toesnellen.

Weer kreten, verward geschreeuw door elkaar:

— Waarschuw de politie.

— Telefoneer om hulp.

— Het krioelt hier van dieven. Wij worden uitgeplunderd, een voor een.

— Dat zal je heugen, Dunmore.

— Wij zullen een eis tot schadeloosstelling tegen je instellen.

Nog altijd ging de gedaante rond als een spook, op lichte voeten, ongrijpbaar, vlug als een aal. Nog altijd gilden de vrouwen, die zich plotseling beroofd wisten en toen klonk de klagende stem van de oude butler van Dunmore aan de andere zijde van de gesloten deur, die kermend riep:

— Wij kunnen niet telefoneren, mijnheer Dunmore. De draad is zeker doorsneden.

— Stuur dan een van de bedienden de straat op, om een politieagent te waarschuwen stommeling, bulderde nu Dunmore, ten einde raad.

Maar nu klonk er, boven het wanhopige geschreeuw en het rumoer uit, een schelle fluittoon, die als een waarschuwingsein klonk.

— Laat hem niet ontsnappen, gilde Irene. Ik moet mijn parelnoer terug hebben.

— De deur is op slot, Hij kan er

niet uit.

— Maar die kerel heeft de sleutel, klonk boven alles uit, de stem van Antonius, die door het gebeurde ontnuchterd scheen te zijn. Bewaak de deur liever hij zal er aanstonds wel gebruik van maken.

Er had een plotselinge aandrang naar de bronzen deur plaats, en toen klonk opnieuw de stem van Antonius:

— Alle mannen met lichtjes bij de deur. Laat de schurken niet ontkomen.

Als op een bevel, blindelings gehoorzaamend, zoals dat steeds zal blijven, waar een menigte bijeen is begaven zich de heren die waslucifers of sigarettenaanstekers hadden aanstonds naar het bedreigde punt.

De gladiatoren hadden hun zwaarden getrokken, of in allerijl hun drietanden opgezocht, en stonden daar nu grimmig klaar om toe te slaan, zodra er een hand met een sleutel er in, in de richting van het slot zou gaan.

Eensklaps klonk er een vrolijke lach, in een heel ander deel van de grote zaal, en een opgewekte stem, die nog niemand had gehoord, riep vrolijk uit:

— Ik dank u, heren. Maar gij hadt ook wel eens aan de andere uitgang kunnen denken. Het is dus waar dat de menigte altijd dom is. Vaarwel, en amuseert u verder.

Er ging een kreet van woede op.

Inderdaad had bijna iedereen die uitgang vergeten, die naar de kelderruimten voerde, en verder naar de tuin.

Men snelde naar die overwelfde uitgang, men viel in de halve duisternis over elkanders lange gewaden, een der heren verwondde zich deerlijk met zijn eigen breed zwaard, hetgeen de verwarring nog deed toenemen, een paar dames vielen flauw, anderen gilden als varkens die gekeeld worden, en toen werd er met bulderende slagen op de deur gebeukt.

Dat was de politie, die kwam opdagen, nadat een der bedienden een agent van de straat had gewaarschuwd.

— Doe de deur open, werd er aan de andere kant geschreeuwd. In naam der wet, open de deur.

— Maar driedubbel overgehaalde

stomkoppen, schreeuwde Dunmore, bijna stikkend van woede en ongeduld. Begrijp je dan niet dat die deur op slot is? De dief heeft de sleutel. Probeer ons hier licht te brengen, en ga door de zijgang naar de tuin. Als je hard loopt, kun je hem daar misschien nog opvangen, maar dan zul je je moeten haasten.

Er klonken snelle voetstappen, verwarde bevelen werden gegeven, en een aantal heren, die de uitgang hadden weten te vinden, snelden nu door de brede keldergang, waar zij heel wat gasten verrastten, die daar de duisternis hadden opgezocht, en nog volstrekt niet begrepen wat er eigenlijk gaande was, en kwamen zo in de tuin, bijna tegelijkertijd met de politieagenten, die daar hijgend stilstonden, met hun revolver in de vuist.

— Waarom is het hier zo donker? vroeg de brigadier, die het troepje aanvoerde.

— Omdat het licht niet brandt, brigadier, zei Dunmore, die zichzelf nauwelijks meester was, en op zijn dikke, kromme benen stond te beven. Het licht heeft hier gebrand, maar het is uit, zoals gij ziet. Het is uit, omdat het niet branden wil, en daar kan niemand iets aan doen, geen sterfelijk wezen, want ook hier schijnt de draad te zijn doorgesneden. Misschien hebben de heren wel elektrische zaklantarens bij zich?

— Dat zal wel gaan mijnheer, zei de brigadier met een zuurzoet lachje.

Een ogenblik daarna hadden alle politieagenten hun krachtige lantarens doen ontgloeien en toen hoorden zij juist aan de andere zijde van de tuinmuur, hoe een motor, waarschijnlijk een zeer krachtige, begon te brommen, en dezelfde opgewekte stem die de gasten alleen maar gehoord hadden, riep:

— Goeden avond, mijnheren. Het was een prettig feestje, vooral voor ons.

Een stoot op de hoorn, het brommen van de motor nam toe en toen verstierf het geluid met grote snelheid.

— Daar gaan de dieven, riep de brigadier met een stentorstem.

— Zou u denken dat zij dat waren?

zei Dunmore, die in de toestand was van een man, die met zijn ongeluk de draak begint te steken. Ik hield het voor plezierreizigers. Zullen wij niet naar binnen gaan? Het is hier wel een beetje koel.

Zwijgend begaf men zich weer naar de feestzaal. Deze was nu helder verlicht door de acht of tien zaklantarens van de agenten, en een ogenblik daarna had een hunner, die verstand van de zaak had, ook de doorgesneden lichtleiding hersteld.

Daar stonden nu tachtig, tegen het licht knipogende, bleke totaal ontnuchterde mensen, die er dwaas uitzagen in hun scheefgezakte, hier en daar gescheurde, met wijnvlekken bemorste toga's, van hun plaats geschoven pruiken en afgezakte beenriemen.

Zij waren er allen, behalve Antonius en de reusachtige neger.

Op dat tijdstip echter merkte niemand hun afwezigheid op. Pas de volgende dag zou het blijken, hoe de vork in de steel had gezeten.

Voor het ogenblik echter liet de brigadier langzaam zoekend zijn blikken door de zaal gaan, tot dezen bleven rusten op de flessen champagne, bourgogne en fijne likeuren, en toen haalde hij langzaam een notitieboekje uit zijn achterzak en zei:

— Hier heeft dus een beroving plaats gehad. Er zal een onderzoek naar worden ingesteld. Iedereen kan opgeven wat hij kwijt is. Maar eerst zal ik iets anders hebben te doen.

Hij wendde zich tot Dunmore, die groenbleek op een der rustbanken was gezakt en vervolgde:

— Gij zijt zeker de huisheer? Dit is immers het huis van mijnheer Dunmore? Dan ben ik verplicht proces-verbaal tegen u op te maken wegens het gebruik van sterke dranken en het verstrekken van dezen in een gesloten ruimte, niet toegankelijk voor het publiek.

Dit was de laatste slag, de druppel die de emmer deed overlopen. Mijnheer Dunmore strekte zich uit op de rustbank, knipperde even met de ogen, en viel in zwijm als een ouderwetse bakvis.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN SIKI

De auto, waarin Antonius en de neger in zijn blauwe en witte hansop gezeten waren, en die door een gedaante in een zwarte mantel bestuurd werd, reed met verbazende snelheid door de zo goed als verlaten straten, en had al spoedig zulk een afstand gebracht tussen achtervolgenden en achtervolgers, dat geen enkele politie-auto zelfs maar een poging zou ondernemen, om die snelle wagen na te zetten.

Voor de ruiten waren de gordijntjes opgetrokken, en binnen de nauwe ruimte ont deden Antonius zowel als de neger zich zo vlug zij konden van hun Romeinse kleren en van hun zwarte huidskleur. Binnen tien minuten vertoonden zij zich als John Raffles en James Henderson, in de gedaante, die zij hadden aangenomen, toen zij zich in het kleine hotel als plezierreizigers lieten inschrijven.

De kleren werden tot een bundeltje samengebonden, de auto hield een kort ogenblik stil aan de grens van een bouw-werf, Henderson nam het pakje, stapte uit, bond er een steen aan, en wierp het in het water van de Hudson, waar het onmiddellijk zonk.

Hij was binnen enkele tellen alweer teruggekeerd, en nam de plaats van Brand achter het stuurwiel in, die zich op zijn beurt binnen de auto ging ontdoen van de zwarte mantel van gladde zijde, en alles wat zich daaronder bevond, dat wil zeggen een zak van grof linnen, die uitpilde van de sieraden die zich daarin bevonden, een waarde van minstens vijfhonderd duizend dollar, en toch was die zak niet groter dan een opgepompte voetbal.

Het was een voornaam beginsel van Raffles, dezelfde truc nooit meer dan eenmaal binnen het jaar en in dezelfde stad te gebruiken, en daarom ont deden de drie mannen zich ook zo spoedig mogelijk van dat zwarte overkleed, dat hun toch tot niets meer zou kunnen dienen

voorlopig, en dat hun slechts zou kunnen verraden, als het werd gevonden.

Zodra Brand zich in een gemakkelijke houding uitstreekte in de kussens, klopte Raffles hem op zijn schouder, en zei glimlachend:

— Je hebt het prachtig gedaan, Brand. Ik maak je mijn compliment.

— Het was helemaal niet moeilijk, Edward. Die rijke schavuiten waren bijna allemaal dronken, de dames inclusief. Nog zelden heb ik zo weinig berouw gehad van een beroving als deze nacht. Mijn hemel, wat een treurige bende was dat. Zenuwzieke, minderwaardige vrouwen, en bange, door het nachtbraken uitgeputte mannen. Trouwens Henderson heeft ook voortreffelijk zijn rol gespeeld, en jij was eenvoudig schitterend. Ik heb je een tijdlang, wachtend op je sein en staande in de doorgang naar de tuin gadeslagen. Ik moest het mijzelf menigmaal herhalen, dat wij samen in de late namiddag de dikke Vandyke hebben opgelicht en veilig opgesloten, zodat jij zijn rol zou kunnen overnemen, om er van overtuigd te zijn, dat je het werkelijk was. Zelfs Irene, die Vandyke toch heel goed moet kennen, werd gefopt. Het is waar dat zij al niet helemaal nuchter meer was, toen zij verscheen.

— Ook voor mij had het weinig om het lijf, Brand. Het licht was niet te helder, iedereen was spoedig onder de invloed van de wijn, en ik heb mij gauw in een hoekje afgezonderd.

— Zouden zij er nu nog bij blijven, dat Siki Irene heeft bestolen van haar juwelen?

— Dat zou heel dom zijn. De neger was al een uur weg, toen de overigen er aan moesten geloven. Intussen ben ik van oordeel, dat de Senegalees in groot gevaar verkeert.

— Waarom denk je dat?

— Wel, omdat hij het ergste heeft gedaan, wat een neger in de ogen van

een blanke, van een Amerikaan wel te verstaan, met mogelijkheid kan doen: hij heeft een blanke vrouw durven kussen. Het doet er niet toe of die vrouw niet veel zaaks is, haar bloed is in de ogen van die lieden dulzendmaal meer waard dan dat van een neger. Je hebt gezien hoe zij hem behandelden. Zij noemden hem de zwarte duivel en schopten hem in de lendenen. Een hond zou men met meer eerbied behandelen. Ik moet vrezen dat zij het hierbij niet zullen laten. Heb je niet gezien hoe hij hen tarte, door dat meisje bij de deur te kussen?

— Ik geloof dat zij het niet zo heel erg vond.

— Denk maar niet dat dit in hun oog iets aan de zaak verandert. Dat meisje is als het ware onteerd, en moet gewroken worden. Als ik Siki was, dan zou ik mij voorlopig buiten schot houden, in de figuurlijke en in de werkelijke betekenis van het woord. Hij trekt aan het kortste eind in een stad als New York.

De auto reed intussen met onverminderde vaart voort, en omstreeks half drie in de nacht stopte de wagen nogmaals, nu vlak bij de garage, en hier werd het nagemaakte nummerbordje, waarmee de auto tijdens het wachten voorzien was, eveneens in het water gegooid, en door het echte vervangen.

In een stad als New York blijven de meeste garages dag en nacht open, en met de stalling hadden zij dus niet de minste moeite. De slaperige garagewachter vond dat die vreemdelingen er tamelijk veruifd uitzagen, en dat was alles. In het hotel sloeg nauwelijks iemand acht op hen.

De drie mannen hadden de buit over hun vele zakken verdeeld, en er was volstrekt niets bijzonders aan hen te zien. Zij deden alleen maar een beetje opgewonden, als heren die zich geamuseerd hebben op een wijze, die men in het droge Amerika niet zou verwacht hebben.

Zij begaven zich spoedig ter ruste, en allen waren zo volkomen zeker van hun zaak, zo overtuigd, dat een ontdekking absoluut was buitengesloten, dat zij rus-

tig tot laat in de ochtend bleven slapen.

Brand kocht dadelijk een paar ochtendbladen in de hotelvestibule, en glimlachend lasen hij en Raffles het zeer uitvoerige verslag van hetgeen er de nacht tevoren was geschied in het huis van Dunmore.

— Die Dunmore is hier niet getapt, zei Raffles, toen hij zijn eigen dagblad dichtvouwde.

— Waaruit leidt je dat af? vroeg nu Brand, opziende van zijn eigen blad.

— Omdat zijn eigen naam voluit genoemd wordt. Moest men hem ontzien, dan verzeker ik je, dat men volstaan had met één enkele voorletter, en niet eens de straat had aangeduid waar zijn huis stond. Tot mijn genoegen bemerk ik, dat ons briefje, waarin wij aan een bloedverwant van Vandyke de plaats noemden waar hij opgeborgen was, zijn uitwerking reeds heeft gehad. De man is gezond en wel weer in de kring van zijn liefhebbende bloedverwanten teruggekeerd, al gaat die benaming hier waarschijnlijk niet geheel en al op. Hij heeft er verder dus geen schade van gehad, behalve dat hij het Romeinse pretje is misgelopen.

— De politie tast in het duister, lees ik hier, zei Brand.

— Dat is waarachtig ook geen wonder. Waar zou deze moeten beginnen met het onderzoek?

— Ik lees hier, dat een paar agenten het nummer van onze wachtende auto goed hebben onthouden, maar het bleek dat er geen enkel nummer met die lettercombinatie in New York bestond.

— Het is zelfs de vraag of het in geheel Amerika bestaat, Brand, zei Raffles glimlachend. Nu zullen wij doen wat het eerst voor de hand ligt, onze buit in veiligheid gaan brengen. Hoe eerder dit geschiedt, hoe beter. Wij zullen het aanstonds aan boord van de duikboot gaan brengen, waar het volkomen veilig is. Daarna zullen wij het, zodra wij terugkeren, naar een van mijn schateilanden brengen, waar het, volgens gewoonte, minstens een jaar zal blijven, alvorens wij het aan de man pogen te brengen. Het kan gemakkelijk in één dag geschieden, en ik stel je voor, hiermede niet te

treuzelen.

Daar ook Brand wel inzag, dat het een eis van voorzichtigheid was zich zo spoedig mogelijk te ontdoen van de geroofde sieraden, reden de drie mannen nog diezelfde ochtend naar de eenzame plek aan de kust, vonden de duikboot in volmaakte orde op haar ligplaats, brachten de juwelen aan boord, en keerden weer op dezelfde wijze terug, zonder dat andere wezens dan zeezwaluwen, muggen en kikvorsen iets van hun onderneming hadden gezien.

Het liep tegen de tijd van het diner, toen zij New York weer bereikten en aten in hun eigen hotel, zich kleedden en zich toen gereed maakten om uit te gaan.

Zij zouden een der grootste, nog pas onlangs ingewijde dancings bezoeken, verbonden aan een reusachtig variété-teater, waar op dat tijdstip een prachtig gemonteerde revue werd vertoond, die bijna een miljoen dollars had gekost, alleen aan decors en costuums. Het gebouw stond aan de Vierentwintigste straat, niet ver van Broadway en was ingericht met een weelde, zo zei men, die zelfs in een stad als New York verbazing wekte.

De drie mannen, allen in rok gekleed, ofschoon Henderson zich eerst heftig verzet had, omdat New York toch zeker wel tot de steden gerekend kon worden, en hij zich als beginsel had gesteld, alleen in de woestijnen, en waar het volstrekt niet anders kon, als gelijke van Raffles te worden behandeld en beschouwd, lieten zich met een taxi naar de nieuwe inrichting rijden, en vonden deze zo goed als geheel gevuld.

Het nieuwe nachtlokaal besloeg het sousterrain, de zalen gelijkvloers en bovendien nog twee etages van het grote gebouw. Inderdaad was alles ingericht met een bijna barbaarse luxe, waarbij noch marmer, noch kostbare tapijten, waren, waar men met buitengewone lichteffekten werkte, en waar allerlei stijlen te vinden waren, van de antieke Romeinse, via de renaissance, tot het meest gewaagde moderne.

Een reusachtige trap, uit twee helften bestaande, liep met een wending aan

weerszijden van de kolossale vestibule omhoog tot aan de tweede verdieping. Halverwege vormden de twee helften een soort groot portaal, ter hoogte van de eerste verdieping, vanwaar een brede gang naar de feestzalen voerde.

In het sousterrain werd gedanst, daar was ook in imitatie een Parijse apachenkelder tot in de minste bijzonderheden nagemaakt, de reuk van uien en ordinaire kaas inbegrepen, en schijnbaar alleen zonder wijn. Schijnbaar, want reeds op die allereerste avond was een veelbetekenend oogknipje tot de slonsige kelner, die er met nog vier of vijf collega's bediende, voldoende, om ook de wijn op tafel te laten verschijnen, ondanks alle verbodbepalingen.

Het ging zo openlijk in zijn werk, dat de bezoekers al heel spoedig tot de gevolgtrekking kwamen, dat de eigenaar van de zaak bij de politie waarschijnlijk in een zeer goed blaadje moest staan. Gelijkvloers was nog een danszaal, een cabaret en een kunstmatige ijsbaan, en op de eerste verdieping bevond zich de eigenlijke variétézaal, in de vorm van een hoefijzer, de loges zwaar verguld, en overal getuigende van een overdaad, die niet pleitue voor de smaak van de eigenaar, als die gehele inrichting althans aan hem alleen te danken was.

Maar op diezelfde verdieping, aan de andere kant van de gang, die om alle loges heenliep, bevonden zich ook de chambres séparées, waar champagne bij beken vloeiende, als men er maar voor wilde betalen. Niet zonder moeite konden de drie mannen nog enige plaatsen, waarvoor zij vijf dollar per stuk moesten betalen, bemachtigen.

Dat waren nog lang niet de besten.

Zij waren nauwelijks gezeten of het scherpe oog van Raffles ontdekte Battling Siki, deftig in een smoking, met een grote gardenia in zijn knoopsgat, en gezeten naast Irene, trots als een pauw, in een der loges die het dichtst bij het tooneel waren.

— Hij schijnt carrière te hebben gemaakt, zei Brand, die de Senegalees bijna op hetzelfde ogenblik gezien had.

— Ik denk zeer tijdelijk, Brand, zei Raffles. Het is een gril van die vrouw,

die misschien morgen reeds een einde zal hebben genomen.

Zij schijnt in ieder geval haar Antonius de bons te hebben gegeven.

Over een paar dagen, als het nieuwtje er af is, zal zij het die zwarte deugniet doen, zei Raffles ernstig. Wat er dan van hem moet worden, ik zou het niet kunnen zeggen. Maar die man gaat zijn ondergang tegemoet, zo zeker als hij daar nu met die vrouw paradeert, die zich naar het schijnt al heel gemakkelijk heeft getroost over het verlies van haar parel halssnoer.

De twee vrienden zwegen enige tijd en namen hun omgeving eens op, toen Brand weer begon, Raffles even tegen de arm stotend:

— Vergis ik mij, of zie ik daar in die benedenloge een paar bekende gezichten, die toebehoren aan zekere jongelui, waar wij gisteravond mee te doen hebben gehad, op het Romeinse feest van Dunmore.

— Zij zijn het heel zeker, mijnheer Brand, zei Henderson op levendige toon die in dezelfde richting had gekeken. Die Dunmore zelf zit in de loge naast hen. Het hele fijne stel schijnt compleet te zijn.

Raffles, die de jongelui nu ook gezien had, zei schouderophalend, en alleen voor Brand verstaanbaar:

— Ook zij schijnen zich over hun verlies te hebben heengezet. Ik zie althans geen sprankje smart of leedwezen meer op hun gelaat. Maar zo schijnt het daar in die wereld te gaan; zulk een verlies is spoedig vergeten, want het geld blijft binnenstromen, en men heeft slechts een juwelierswinkel binnen te lopen, en te kopen wat men wenst.

— Zij schijnen nog altijd heel boos te zijn op Siki, ging Brand na enige ogenblikken voort. Zij kijken allen woedend naar hem. Wat gebeurt er nu?

Vol aandacht keken de drie mannen toe, en zagen hoe twee van de jongelui nadat zij even met elkander gesproken hadden, opstonden, hun loge verlieten, en weer opdoken in die van de neger.

Het was op de plek waar zij zich bevonden onmogelijk te verstaan wat er

daarginds gesproken werd, maar beide partijen schenen opgewonden te zijn, en in de stalletjes begon men opmerkzaam te worden op wat er daar in de loge gebeurde.

Het duurde niet lang of Irene, aan wie dit misbaar blijkbaar niet beviel, stond op, en verliet met koninklijke tred een loge, na haar prachtige avondmantel met een onverschillig gebaar om haar schouders te hebben geslagen.

De neger volgde haar, en na hem gingen de twee jongelieden de loge uit, en het was duidelijk te zien, dat zij een dreigend gebaar tegen hem maakten.

Toen verloor men het kleine groepje uit het oog, want de logedeur viel dicht.

— Ik zeg het nog eens: Battling Siki zal verstandig doen, als hij het stof van New York voor geruime tijd van zich afschudt, zei Raffles weer. Het scherm ging echter op, en de vrienden hadden dus geen gelegenheid meer, over de zaak te spreken.

Hun aandacht moest thans bepaald worden bij het toneel, waar een muzikale clown zijn intrede had gedaan.

Het was er een met een wereldnaam, en toch luisterde Brand nauwelijks. Hij dacht maar aan de neger, en wat het voor hem moest betekenen, nu hij zich de vijandschap van die blanke jongelieden op de hals had gehaald, en hen hier nogmaals had getart.

De pauze brak spoedig daarna aan, de drie mannen stonden op van hun plaatsen, en begaven zich naar de prachtig ingerichte foyer.

Maar spoedig zei Raffles:

— Ik stel voor om eens een kijkje te gaan nemen in de Parijse apachenkroeg. Ik ben benieuwd, of het werkelijk iets gemeen heeft met zulk een wijnhuis, waar de misdaad thuis is.

Het drietal ging dus de trap af, kwam in de vestibule, liep een gang door, en kwam tenslotte weer aan een trap van een dievenkelder.

Daar beneden was het een grote drukte. De kroeg scheen een grote attractie uit te oefenen op de dames en herenbezoekers.

Het was een tamelijk lage kelder, met eikenhouten draagbalken, die de beroek-

te zoldering schraagden, een morsige zinken tapkast, waarachter een dievenwif, dat men met geen tang zou willen aanpakken, met een echte heksentronie, nog maar twee of drie zwarte tanden in haar mond, grijs haar, dat haar in slierten om het hoofd hing, een neus die getuigde van veel vriendschap voor wijn, en gestoken in de morsigste, meest versleten kleren die men zich kan voorstellen.

Zij werd bijgestaan door een kelner, die een echte Parijzenaar bleek te zijn, en die men zelfs geen penny zou durven toevertrouwen.

Hij droeg een witte jas, vol vlekken, en had een boeventronie, alsof hij een hoofdfiguur was in een roman van Sue of d'Ennery.

Er stonden veel wrakke tafeltjes, met matten stoelen er om heen, vol kringen van natte glazen, en daaraan waren, kunstig verspreid, apachen en apachenmeiden gezeten, die men niet ruwer kon wensen in een werkelijke Parijse dievenkroeg.

Doch Raffles glimlachte maar eens, en zei op spottende toon tot Brand:

— Het is een aardig denkbeeld, maar het gelijkt niet op de werkelijkheid, het lijkt op een apachenkroeg in de wijk van Vaugirard, zoals een gans lijkt op een zwaan, of een ezel op een paard. De sfeer zit er niet in; dat is het. Ik heb mij nooit beklagd over gemis van wat men koelbloedigheid noemt. En ik kan je zeggen, dat ik nooit een kroeg van die aard te Parijs ben binnengegaan, zonder het stellige gevoel, dat ik bij iedere stap gevaar liep, zonder de minste aanleiding het koude lemmet van een mes tussen mijn schouderbladen te krijgen. De gezichten van die mensen daarginds zijn vreselijk, ik weet er geen ander woord voor. Het zijn geen mensen meer, het zijn beesten, de vrouwen inclus. Dit is maar een maskerade, dit zijn salonapachen, met keurig opgepoetste nagels, en waarschijnlijk fijn ondergoed onder hun wijde broeken.

— Daar zit Siki in een hoekje.

Raffles keek snel op.

Brand had goed gezien. In de verste hoek van de slecht verlichte kelder zat

de Senegalees, blijkbaar in een zeer slechte bui, en weer in gezelschap van een blanke vrouw maar ditmaal was het niet Irene.

Het was een van de nagemaakte dievenmeiden, en Siki scheen haar heel goed te kennen, ofschoon hij maar weinig tegen haar sprak, en met duistere blikken voor zich uit staarde.

Hij moest zeker gevolgd zijn, en met opzet, want het volgende ogenblik kwamen er vier, vijf jongelieden binnen, die even rondkeken, en toen haastig toeliepen naar de hoek, waar Siki gezeten was.

Een paar hunner zeiden in het voorbijgaan op spottende toon iets tot Raffles, die hen zeer goed herkende, ofschoon hij hun namen niet wist, maar het was duidelijk, dat zij op hun beurt niet het flauwste vermoeden hadden, wie die man was, die daar met twee van zijn vrienden niet ver van het buffet had plaatsgenomen.

— Heb jij kunnen horen, wat zij zeiden, Brand? vroeg Raffles zacht, toen de jongelieden waren doorgelopen.

— Ja. Zij verklaarden lachend, dat zij er die zwarte schobbejak even zouden uitgooien.

— Dat zal ik niet dulden, zei Raffles vastberaden. Hij mag dan zijn wie hij is, het was niet zijn schuld als die vrouw behagen in hem schiep, en al is hij een neger, hij heeft voor zijn plaats moeten betalen, en hij heeft evenveel recht om hier te zijn als wie ook.

Siki moest de jongelieden reeds hebben zien aankomen, want hij sprong op, duwde het geschrokken meisje ruw van zich af, en daar de tafel hem in de weg stond slingerde hij dat meubel ver van zich af, en stond daar nu met gebukt hoofd, de ogen met bloed belopen, als een wilde stier, en in de bokshouding die hij vroeger zo menigmaal had aangenomen, als het ernst was, tussen de witte touwen.

— Kom, kom, vervloekte nikker, maak nu maar geen praatjes, en laat ons gauw je hielen zien, zei een van de jongelui, met een schor lachje. Jij hoort hier niet thuis, zwarte duivel. Blijf in je wijk en bij je eigen soort.

Hij stapte naar de neger toe, maar deze liet hem niet naderbij komen, en zijn vuistslag, die bliksemsnel doel trof, was in ieder geval nog krachtig genoeg om een aanvaller te vellen.

Er werd geschreeuwd, de heks achter de tapkast riep in het zuiverste Amerikaans dat men zich kan denken dat zij geen herrie in haar lokaal wilde, en de apachenkelner maakte zich gereed om tussenbeide te komen.

Reeds hadden de vier overige jongelieden zich op de Senegalees geworpen, en begonnen hem naar de deur te dringen, toen Raffles rustig naar voren trad en zei:

— Laat die man los, onmiddellijk. Jullie zijn met vieren, en dat is geen partij. Wat heeft hij misdaan, dat je hem zo ruw behandelt?

— Misdgaan? Wel, hij is een coon, riep een van de helden op een toon van onbeschrijflijke minachting en alsof dit alles verklaarde.

— Die reden houdt geen steek. Hij heeft zijn plaats betaald, en dus het recht om hier te zijn.

Brand vond het een weinig vreemd, dat Raffles zo aandrong, maar naderhand, toen het al veel te laat was, begreep hij, dat Raffles het ergste vreesde en de Senegalees onder zijn hoede wilde nemen, misschien wel hem de raad wilde geven, zich voorlopig niet meer te laten zien.

In Texas lyncht men de negers, maar in New York schiet men ze wel eens dood.

Siki verzette zich intussen woedend en zijn fraaie smoking vertoonde reeds een paar scheuren, toen Raffles met stemverheffing zei:

— Ik zeg dat gij hem moet loslaten, nikker of niet.

Een weinig verbluft door die woorden werd de greep van de vier rijke lichtmissen wat lossen, en Siki maakte er gebruik van door zich los te rukken en grommend weer in zijn hoek te gaan zitten, zonder zelfs de onbekende blanke te bedanken, die daar zo onverhoeds zijn partij had getrokken.

Een der jongelieden wilde iets zeggen, protesteren, misschien met Raffles gaan

vechten, maar deze wierp hem een ijskoude blik toe, en zei:

— Ik geef jullie de raad, mij met rust te laten. Er is hier politie in de buurt, en zelfs al was die er niet, dan zou ik het met mijn twee vrienden nog wel tegen je klaarspelen.

Een ogenblik maten de vier twistzoekers, de vijfde lag nog altijd half bewusteloos in een hoek, de geweldige gestalte van Henderson, die met een grijnslachje naar hen keek, maar op een wijze, die hen schrik aanjoeg, en toen slopen zij als geslagen honden weg, na nogmaals een dreigende blik op de neger te hebben geworpen.

Raffles ging dadelijk naar hem toe, zodra zijn vijanden vertrokken waren, en zei op ernstige toon:

— Je moet hier niet blijven, Siki. Het is hier niet goed voor je.

De neger keek hem half wantrouwend half verwonderd aan en Raffles was een te goed geneesheer, had een te diepgaande studie van dit onderwerp gemaakt, om niet aanstonds, bij de eerste blik, aan het gehele gezicht, aan de dwalende ogen, aan het geel en het wit daarvan te zien, dat Siki reeds nu onherroepelijk verloren was, een beklagenswaardig slachtoffer van zijn eigen koopwaar, de dodelijke sneeuw.

Ging hij door met dit misbruik, dan zou hij zeker geen twee jaar meer kunnen leven. Hij was ziekelijk vermagerd, zijn gezichtshuid hing in plooiën over zijn beenderen van kaak en voorhoofd, de ogen hadden een verwezen uitdrukking, de neus leek nog breder en platter dan hij van nature was, het haar had zijn glans verloren, en was droog en dof. Zijn handen beefden op een eigenaardige wijze, toen hij een vaag gebaar maakte, en onverschillig zei, in slecht Engels:

— Komt er niet op aan, Siki weet wat goed voor hem is.

Raffles keek hem nog een ogenblik met diep medelijden aan, en eensklaps zei hij iets vriendelijks in de eigen taal van de bokser.

Voor een kort ogenblik kwam er nu glans in de uitgedoofde ogen, het leek zelfs even, of er in die ogen wat vochtigs

schemerde, maar toen haalde hij zijn schouders op, en zei met afgewend gelaat en in zijn eigen moedertaal:

— Gij komt er te laat mee, mijnheer. Het is gedaan met Siki. Hij is veroordeeld en zal gauw sterven. De sneeuw van de blanken heeft het hem gedaan, vervloekt zal hij zijn, maar ik kan er niet meer buiten, bemoei je maar liever niet met mij.

— Maar Siki, het is niet goed dat je zo denkt, drong Raffles aan. Ik wil je onder mijn hoede nemen, en zorgen dat je New York kunt verlaten. Zou je niet naar je eigen land willen terugkeren? Denk eens aan die heerlijke stroom, de Zambezi. Denk aan je dorp, aan de palmbomen, aan de paalwoningen, de tantam van je muzikanten, de dans van de meisjes in de schaduw van de tamarindebossen, het vreedzame avonduur, als in de verte de krekels zingen, en de sikkel van de maan als een scheepje van zilver drijft in het blauw van de Afrikaanse hemel...

Nu stonden werkelijk voor een ogenblik de donkere ogen van de neger vol tranen. Zijn lippen beefden. Zijn handen waren uitgestoken naar de man, die dat beeld van zijn jeugd voor hem opriep: hij zuchtte diep, hij rilde, maar toen vertrok zich eensklaps zijn gezicht tot een grijns, en ruw viel hij uit:

— Praatjes voor de vaak. Dat is niet meer voor Siki weggelegd. Het is te laat, daarginds zou ik binnen twee maanden sterven, als ik het poeder moest ontberen. Laat mij met rust, ik weet wel wat het beste voor mij is.

Hij stond op, en voor iemand hem had kunnen tegenhouden, was hij de kelder uitgesneld en met vier, vijf sprongen de trap op.

Hij kon nog nauwelijks de kelderdeur zijn doorgegaan, of snel achter elkan-

der kraakten drie revolverschoten daarboven.

Een rauwe gil. Het lichaam van de Senegalees stortte ruggelings alle treden weer af, en viel zwaar neer op de vloer van de kelder.

— Kijk of hij nog te redden is Brand, riep Raffles uit, over het lichaam heen-springend en de trap opstormend.

Toen hij boven kwam zag hij de deurwachter verschrikt staan, met een lijkbleek gezicht, en helemaal aan het einde van de gang stormden als de wind drie gedaanten weg.

Raffles ijelde hen achteraan, maar hij kwam te laat.

Een grote menigte opgewonden feestgangers drong juist naar binnen en hield hem tegen.

Toen hij op straat stond, reed er in volle vaart een auto weg en dat was alles wat hij zag.

Hij waarschuwde onmiddellijk per telefoon de politie en toen hij weer naar de kelder terugkeerde was Siki reeds dood.

Zo stierf de wereldkampioen, de man die enige honderdduizende francs verdiende met een enkele match, en die veeleer stierf aan zijn losbandig leven en het witte poeder, dan aan de drie kogels.

Wat die moordenaars betreft, men heeft hen nog niet ontdekt, en zij zullen ook nooit ontdekt worden.

Zij zouden met naam en toenaam zijn aan te wijzen, want in ieder geval hebben wel twintig lieden in de schouwburgzaal zowel als in de dievenkelder de vier rijke jongelieden herkend, de man aan de trap moet gezien hebben wie er schoot en toch waren er voor deze zaak geen getuigen te vinden.

De dollar oefent in New York nog altijd grote invloed uit...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

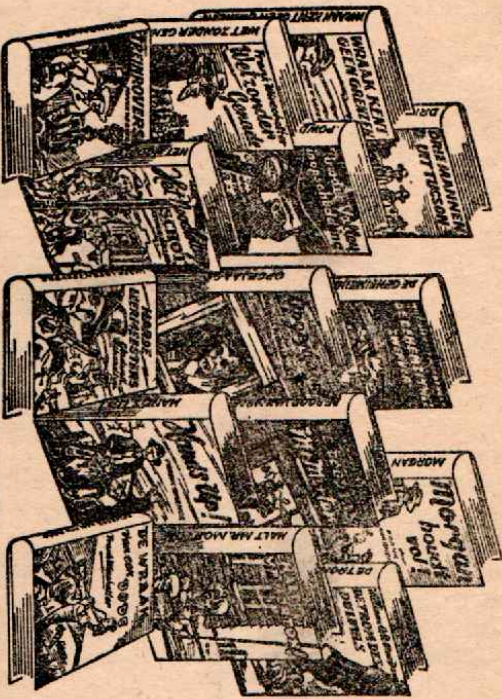
De moord op het viaduct

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Wrachester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Fidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calif. MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmsinnige zwerfver door William Calif. MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calif. MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden reevanstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien het niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM, _____
ADRES, _____